

REPUBLIKA SLOVENIJA
VIŠJE SODIŠČE V LJUBLJANI

Evidenčna številka: VSL00045821

Datum odločbe: 05.05.2021

Senat, sodnik posameznik: Katarina Turk Lukan (preds.), Igor Mokorel (poroč.), Boris G. Hrovat

Področje: KAZENSKO MATERIALNO PRAVO - KAZENSKO PROCESNO PRAVO

Institut: šikaniranje na delovnem mestu - zakonski znaki kaznivega dejanja - opis kaznivega dejanja - konkretizacija zakonskih znakov - tiha blanketa - analogija znotraj pravnega pravila (analogia intra legem) - v zvezi z delom - enkratno ravnanje - kolektivno kaznivo dejanje - kdaj začne zastaranje teči - zavrnitev dokazov - prepovedana posledica - vzročna zveza - odstranitev obdolženca z zaslišanja - sprememba obtožbe v ponovljenem postopku po razveljavitvi sodbe - načelo prepovedi reformatio in peius - sprememba izpodbijane sodbe po uradni dolžnosti

Zveza: KZ-1 člen 90, 90/1, 90/1-4, 197, 197/1, 197/2. ZDR-1 člen 6, 7. ZKP člen 269, 269/1, 269/1-4, 327, 372, 372/1, 385. ZPND člen 3, 3/5

Jedro

Kaznivo dejanje šikaniranja na delovnem mestu vsebuje tako imenovane tihe blankete. Pri razlagi opredeljenih izvršitvenih načinov oziroma zakonskih znakov se je namreč treba opreti na definicije vsebovane v Zakonu o preprečevanju nasilja v družini (ZPND) in Zakonu o delovnih razmerjih (ZDR-1). Stranki kazenskega postopka sta to pomoč pri razlagi napačno opredelili kot zakonsko analogijo oziroma blanketno dispozicijo.

Izrek

I. Ob delni ugoditvi pritožbi zagovornika obdolženca in tudi po uradni dolžnosti se sodba sodišča I. stopnje spremeni:

a) v odločbi o krivdi v točki I izreka se izpustijo besedila:

- v abstraktnem opisu v 10 vrstici prve alineje: "sta B. B. in", se za besedo njegovih ravnanj nadaljuje besedilo: "je C. C. iskala...";

- v konkretnih opisih kaznivih dejanj pa:

pri kaznivem dejanju pod točko 1.: v prvi drugi in tretji vrstici "večkrat kričal, večkrat ji je govoril, da je nesposobna, zlasti je to govoril v obdobju od leta 2012 do julija 2014 in jo je tako poniževal," in v 13. vrstici besedo "prestrašena.",

pri kaznivem dejanju pod točko 3.:v prvi, drugi, tretji, četrti vrstici "večkrat vpil, bil aroganten, od 15. 11. 2011, ko je B. B. dobil odločbo za vodjo policijskega okoliša je psihične pritiske nanj še stopnjeval, čeprav ni bilo nobene potrebe, saj zaostankov ni imel in je dobro opravljal svoje delo," in od 20. vrstice dalje v celoti: "zaradi psihičnih pritiskov, trpinčenja in pogostega vpitja in drugih opisanih ravnanj A. A. je imel B. B. glavobole, po ugotovitvah sodne izvedenke – psihiatrinje D. D., je pri B. B. nastala prilagoditvena motnja s šifro F 43.2, ki se je izražala z občutkom tesnobe, izgube veselja do vseh dejavnosti, ki jih je prej opravljal, veselje do uživanja hrane, pojavljali so se glavoboli, izogibal se je socialnim stikom, zadnje tri mesece pred odhodom na drugo policijsko postajo je postal nagle jeze in živčen, kar so opazili njegovi domači, bil je razdražljiv, ni imel apetita, počutil se je povoženega, manjvrednega, razvrednotenega, čustveno prizadetega.",

pri kaznivem dejanju pod točko 4.: v 25., 26. 27. vrstici "večkrat se ji je posmehoval, prekinjal jo je in ji ni dovolil, da mu kakšno stvar obrazloži, stalno ji je nekaj očital in jo kritiziral",

pri kaznivem dejanju pod točko 5.: v 22., 23. 24. vrstici "bala se je, da se ji bo maščeval z razporedom dela, kot se je že v preteklosti in jo kot nadrejeni oviral pri napredovanju, zaradi njegovih opazk, negodovanja, kritiziranja",

pri kaznivem dejanju pod točko 6.: v prvi, drugi in tretji vrstici "grobo obnašal in nanjo kričal, da se je počutila neprijetno in ponižano, z E. E. je pogosto govoril s povišanim tonom in nanjo vpil," in v 9. vrstici besedo "manjvredno",

pri kaznivem dejanju pod točko 7.: v 24. vrstici besedila besedo "enako" in v 29., 30., 31. vrstici "M. M. se je takrat, ko jo je obdolženi dvakrat močno nadrl počutila neenakopravno obravnavana, ker na G. G., H. H. in I. I. se obdolženi ni drl,";

b) v pravni opredelitvi glede kaznivega dejanja, opisanega v točki I/3, tako da se to kaznivo dejanje opredeli kot kaznivo dejanje šikaniranja na delovnem mestu po prvem odstavku člena 197 KZ-1.

c) v odločbi o kazenski sankciji: se za kaznivo dejanje v točki I/3 obdolžencu določi po prvem odstavku člena 197 KZ-1 kazen 3 (tri) mesece zapora, nakar se po 3. točki drugega odstavka člena 53 KZ-1 ob nespremenjenih določenih kaznih obdolžencu določi v izrečni pogojni obsodbi enotna kazen 1 (eno) leto in 10 (deset) mesecev zapora ob nespremenjeni preizkusni dobi 5 (petih) let.

II. Sicer se v preostalem pritožba zagovornika obdolženca, v celoti pa pritožbi državnega tožilca in pooblaščenke oškodovanke kot tožilke zavrnejo kot neutemeljene in se sodba sodišča prve stopnje v nespremenjenih delih potrdi.

III. Oškodovanka kot tožilka, J. J., mora kot strošek pritožbenega postopka plačati 360 EUR sodne takse po tarifni številki 7222 Taksne tarife Zakona o sodnih taksah (ZST-1).

Obrazložitev

1. Okrajno sodišče v Kamniku je z uvodoma navedeno sodbo v točkah I in II izreka obdolženega A. A. spoznalo za krivega sedmih kaznivih dejanj šikaniranja na delovnem mestu po prvem odstavku člena 197

KZ-1 (točke I/1, 2, 5, 6, 7, 8 in točka II izreka) in dveh kaznivih dejanj šikaniranja na delovnem mestu po drugem v zvezi s prvim odstavkom člena 197 KZ-1 (točki I/3, 4 izreka). Obdolžencu je izreklo pogojno obsodbo, v kateri mu je določilo posamezne kazni zapora, in sicer za dejanje v točki I/1 dva meseca zapora, za dejanje v točki I/2 en mesec zapora, za dejanje v točki I/3 štiri mesece zapora, za dejanje v točki I/4 štiri mesece zapora, za dejanje v točki I/5 en mesec zapora, za dejanje v točki I/6 dva meseca zapora, za dejanje v točki I/7 štiri mesece zapora, za dejanje v točki I/8 tri mesece zapora, za dejanje v točki II tri mesece zapora, ter mu nato po asperacijskem načelu določilo enotno kazen dve leti zapora s preizkusno dobo petih let. Oškodovance je na podlagi drugega odstavka člena 105 Zakona o kazenskem postopku (v nadaljevanju ZKP) s premoženjskopравnimi zahtevki v celoti napotilo na pravdo. Na temelju prvega odstavka člena 95 ZKP je odločilo, da je obdolženec dolžan povrniti stroške kazenskega postopka, v obsegu in na način kot je to razvidno iz odločbe o stroških kazenskega postopka sodbe sodišča prve stopnje.

2. V točki III izreka je sodišče prve stopnje izdalo zavrnilno sodbo (1. točka člena 357 ZKP) v zvezi z oškodovanko

K. K. Odločilo je še o stroških kazenskega postopka na temelju prvega odstavka člena 96 ZKP.

3. Zoper obsodilni del sodbe so vložili pritožbe:

- državni tožilec zaradi zmotne ugotovitve dejanskega stanja zaradi redukcije dejstvenih opisov v obsodilnem delu sodbe za oškodovance L. L., E. E., M. M. in N. N., ter zaradi odločbe o kazenski sankciji. Predlagal je, da se obdolžencu določijo višje posamične kazni zapora in da se mu nato izreče "primerno dolga" kazen zapora.

- zagovorniki obdolženca zaradi bistvene kršitve določb kazenskega postopka, kršitve kazenskega zakona ter zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja. Predlagali so, da pritožbeno sodišče pritožbi ugodi tako, da izpodbijano sodbo spremeni in obdolženca oprosti obtožbe; podrejeno pa, da pritožbeno sodišče pritožbi obdolženca ugodi, izpodbijano sodbo razveljavi in zadevo vrne v ponovno sojenje sodišču prve stopnje.

- pooblaščenka oškodovanke kot tožilke J. J. zaradi odločbe o kazenski sankciji, ki je predlagala, da se obdolžencu za kaznivo dejanje na škodo J. J. določi kazen pet mesecev zapora.

4. Na pritožbo zagovornikov obdolženca je odgovoril državni tožilec in predlagal, da se pritožba zavrne kot neutemeljena in se ugodi njegov pritožbi;

na pritožbo državnega tožilca in pooblaščenke oškodovanke kot tožilke so podali odgovor zagovorniki obdolženca in predlagali, da se obe pritožbi zavrneta kot neutemeljeni;

na pritožbo zagovornikov obdolženca je odgovorila pooblaščenka oškodovanke kot tožilke in predlagala, da se pritožba zavrne kot neutemeljena.

5. Pritožbeni senat je ob odločanju o pritožbi zagovornikov obdolženca slednji delno ugodil in tudi po uradni dolžnosti sodbo, v izreku povzetih delih, spremenil; v preostalem zavrnil pritožbo zagovornikov obdolženca kot neutemeljeno, v celoti pa zavrnil pritožbi državnega tožilca in pooblaščenke oškodovanke kot tožilke kot neutemeljeni.

Splošno o kaznivem dejanju šikaniranja na delovnem mestu

6. Kaznivo dejanje šikaniranja na delovnem mestu zajema več izvršitvenih oblik, in sicer spolno nadlegovanje, psihično nasilje, trpinčenje in neenakopravno obravnavanje. V skladu z obstoječo sodno prakso se zahteva ponavljajoče in sistematično ravnanje le pri izvršitveni obliki trpinčenja. Pri ostalih izvršitvenih oblikah zadošča enkratno ravnanje, če je tako ravnanje storilca dovolj resno in zavržno ter posega v osebnost in dostojanstvo posameznika.¹ Takemu stališču je v izpodbijani sodbi sledilo prvostopenjsko sodišče in mu pritrjuje tudi pritožbeno sodišče.

7. Kaznivo dejanje šikaniranja na delovnem mestu vsebuje tako imenovane tihe blankete. Pri razlagi opredeljenih izvršitvenih načinov oziroma zakonskih znakov se je namreč treba opreti na definicije vsebovane v Zakonu o preprečevanja nasilja v družini (ZPND) in Zakon o delovnih razmerjih (v nadaljevanju ZDR-1). Stranki kazenskega postopka sta to pomoč pri razlagi napačno opredelili kot zakonsko analogijo oziroma blanketno dispozicijo.

8. Zagovorniki obdolženca so namreč spregledali, da zakonska analogija pomeni, da kazenskoppravna norma (omejeno) velja tudi za tiste primere, ki jih zakon izrecno ne navaja, so pa podobni tistim, ki so določeni v zakonu. Sodišče prve stopnje se je pri razlagi pomensko odprtega zakonskega znaka »psihično nasilje« le oprlo na razlago slednjega v ZPND. Sodišče prve stopnje je torej definicijo iz drugega zakona uporabilo kot razlagalni pripomoček, kar je dopustno tudi po ustaljeni sodni praksi. Tak način razlage je kot sprejemljivo potrdilo Vrhovno sodišče RS v sodbah I Ips 43273/2015 z dne 21. 2. 2019 in I Ips 1466/2013 z dne 7. 3. 2019.

9. Napačno je tudi stališče državnega tožilca v odgovoru na pritožbo, da gre v konkretnem primeru za blanketno dispozicijo, pri čemer se sklicuje na sodbo Vrhovnega sodišča RS I Ips 43273/2015 z dne 21. 2. 2019. V navedeni sodbi Vrhovno sodišče RS izrecno pojasni, da pri zakonskem znaku psihičnega nasilja ne gre za blanketno dispozicijo, saj Kazenski zakonik ne odkazuje na drug zakon za določitev vsebine tega zakonskega znaka. V primeru, ko sodišče za razlago pomensko odprtega zakonskega znaka le kot razlagalni pripomoček uporabi njegovo definicijo zapisano v drugem zakonu, še ni mogoče govoriti o blanketni dispoziciji.

10. Kot pojasnjeno zgoraj obravnavano dejanje vsebuje tihe blankete. Ne glede na navedeno je sodišče prve stopnje pravilno ravnalo, ko je za razlago zakonskega znaka »psihično nasilje« uporabilo njegovo definicijo v petem odstavku člena 3 ZPND.

11. Prav tako je prvostopenjsko sodišče pravilno ravnalo, ko se je pri razlagi zakonskih znakov trpinčenje, neenakopravno obravnavanje in spolno nadlegovanje oprlo na njihove definicije vsebovane v členih 6 in 7 ZDR-1.

12. Glede na to, da se obdolžencu pri posameznih oškodovancih očita izvršitev kaznivih dejanj od leta 2011 dalje, je potrebno pojasniti, da je kaznivo dejanje šikaniranja na delovnem mestu kolektivno kaznivo dejanje. To pa pomeni, da začne zastaranje kazenskega pregona teči od zadnjega ravnanja storilca, torej ne od leta 2011 dalje (začetek dejavnosti storilca), temveč kasneje oziroma od datuma, ki je pri posameznem oškodovancu opredeljen kot zadnji. Torej desetletni zastaralni rok, predpisan za to kaznivo dejanje, še ni potekel (4. točka prvega odstavka člena 90 KZ-1).

13. Obramba v pritožbi izpostavlja stališče (pri tem sicer ne navede v katerem prispevku), kot naj bi ga

zastopala dr. O. O. in navede primere ravnanj, ki jih ni mogoče opredeliti kot mobing, ter s tem utemeljuje, da ravnanja obdolženca ne sodijo v inkriminirano območje.

14. Pritrditi je pritožbi, da ni mogoče za vsako kritiko dela zaposlenega in za spor med nadrejenim in zaposlenim trditi, da je mobing. Mejo med konstruktivno kritiko in nestrinjanjem ter na drugi strani mobingom začrta način komunikacije. Pritrditi je pritožnikom, da je bil obdolženec kot predpostavljeni dolžan skrbeti za nemoten potek delovnega procesa, bdeti nad kvaliteto opravljenega dela in ob strokovno pomanjkljivih izdelkih ali kršitvah notranjih pravil policije ustrezno reagirati. Vendar je pri tem poudarek na ustrezni reakciji predpostavljenega. Kritika predpostavljenega mora biti usmerjena v delo in ne v osebnost zaposlenega ter mora biti izražena na ustrezen način. Torej ne tako, da posega v osebno dostojanstvo delavcev. Obdolžencu pa se očita, da je kritiko izražal neprimerno oziroma tako da je prizadel osebno dostojanstvo oškodovancev.²

V zvezi s splošnimi pritožbenimi navedbami zagovornikov obdolženca

15. Zagovorniki obdolženca v pritožbi smiselno zatrjujejo kršitev prepovedi reformatio in peius (člen 385 ZKP) z navedbo, da bi v ponovljenem sojenju morale sodišče prve stopnje vzeti za podlago obtožnico, kakršna je bila do izdaje prve sodbe sodišča prve stopnje. V novem sojenju obtožnega predloga ni dopustno širiti z novimi in drugačnimi očitki, še zlasti ne, ker v tej smeri ni bila podana pritožba državnega tožilca. Prvostopenjsko sodišče je s sprejemom razširjene obtožbe (primerom pritožba navaja obtožbo v delu zoper oškodovanko L. L.) kršilo določbe člena 385 ZKP.

16. Pritožbene navedbe v tem delu ne vzdržijo. Zoper sodbo prvostopenjskega sodišča, ki je bila kasneje z odločbo pritožbenega sodišča razveljavljena, se je zaradi skrčitve dejstvenega opisa pri oškodovancih L. L., M. M. in N. N. pritožil državni tožilec. Njegovi pritožbi je bilo delno ugodeno. V novem sojenju je državni tožilec za navedene tri oškodovance vztrajal pri opisu iz prvotnega obtožnega predloga (to je obtožnega predloga, ki je bil podlaga za izdajo sodbe prvostopenjskega sodišča, ki je bila pozneje z odločbo pritožbenega sodišča razveljavljena). Za ostale oškodovance pa je bil podlaga za tek novega sojenja opis, kot je bil vsebovan v sicer razveljavljeni sodbi sodišča prve stopnje. Torej tako kot je v odločbi (sklepu) VII Kp 34177/2015 z dne 21. 2. 2019 v točki 12 dalo navodilo pritožbeno sodišče. Sicer pa velja pripomniti, da sme državni tožilec tudi v ponovljenem sojenju po izvedenem dokaznem postopku spremeniti obtožbo, seveda v okviru istega historičnega dogodka.³

17. Nadalje zagovorniki obdolženca zatrjujejo, da so pri obdolžencu podane okoliščine, ki izključujejo krivdo oziroma kaznivost, saj je njegov glasen način govora posledica starostne naglušnosti. Kritizirajo postopanje prvostopenjskega sodišča, ki se ni opredelilo do zdravstvene dokumentacije s službenih sistematičnih pregledov in prič, ki so izpovedale, da govori glasno. Izvedenec je izdelal izvedensko mnenje le na podlagi medicinske dokumentacije, ki jo je posredovalo sodišče, z obdolžencem se ni pogovoril in tako ni mogel oceniti glasnosti njegovega govora. V zvezi s tem je obdolženec zatrjeval še kršitev določb ZKP, saj je sodišče zavrnilo dokazni predlog po zaslišanju njegove bivše žene, ki bi lahko pojasnila njegov način govora in izražanja, v izpodbijani sodbi pa sodišče razlogov o tem ni navedlo.

18. Prvostopenjsko sodišče je v povezavi z zagovorom obdolženca, da ni vpil temveč le glasno govoril, zaradi slabšajoče se starostne naglušnosti, angažiralo izvedenca doc. dr. P. P. Slednji je v izvedenskem mnenju z dne 26. 8. 2019 navedel, da fiziološka izguba sluha, ki je podana pri obdolžencu, ne predstavlja ovire za normalno komuniciranje in ne more biti vzrok za slabšo kontrolo glasu, ki bi silila obdolženca h glasnejšemu govorjenju. Prvostopenjsko sodišče se je opredelilo tako do ugotovitev izvedenca kot tudi

zaslišanih prič, ki so izpovedale, da je obdolženec glasno govoril, in zaključilo, da obstaja razlika med glasnim govorjenjem in vpitjem ter da je obdolženec v očitanih primerih na oškodovance vpil in ne samo glasno govoril (primeroma obrazložitev glede kaznivega dejanja na škodo B. B., kjer je navedena izpovedba B. B. v točki 6 na strani 35 izpodbijane sodbe, da se je obdolženec nanj drl kot na psa, ko je prespal na PP D.; glede kaznivega dejanja na škodo N. N., kjer je navedena izpovedba R. R. v točki 8 na strani 107 izpodbijane sodbe, da se je obdolženec živalsko drl na N. N. zaradi nekega sefa). Temu pritrjuje tudi pritožbeno sodišče, saj je iz izpovedb več prič zaključiti, da je obdolženec na določene oškodovance kričal, kar pa močno odstopa od glasnega govorjenja in vzrok temu ne more biti sicer minimalna izguba sluha obdolženca.

19. V zvezi z zatrjevanimi kršitvami postopkovnih določb je pritrđiti pritožbi, da mora sodišče obdolženca seznaniti z razlogi za zavrñitev dokaznega predloga in jih v sodbi tudi obrazložiti. V kolikor sodišče ne ravna tako, gre za relativno bistveno kršitev določb ZKP in je treba preveriti ali navedena kršitev vpliva na zakonitost sodne odločbe. Pritožbeno sodišče pri tem ni ugotovilo vzročne zveze med zatrjevano kršitvijo in zakonitostjo izpodbijane sodbe. Prvostopenjsko sodišče predlaganega dokaza po zaslišanju bivše žene obdolženca ni prezrlo, ampak ga je zavrñilo na naroku za glavno obravnavo dne 20. 11. 2019 (zapisnik o glavni obravnavi na list. št. 5322) z obrazložitvijo, da zaslihanje obdolženčeve bivše žene ni v povezavi s kaznivimi dejanji, ki se očitajo obdolžencu. Obdolženec je ponovno predlagal zaslihanje bivše žene z namenom, da bi povedala o glasnosti njegovega govorjenja. Tudi ta dokazni predlog je sodišče na naroku za glavno obravnavo dne 6. 7. 2020 (zapisnik o glavni obravnavi na list. št. 5800) zavrñilo in obrazložilo, da se je med postopkom v novnem sojenju natančno osvetlilo dogodke, v katerih se je ugotavljalo, ali je obdolženec v pogovorih s svojimi podrejenimi vpil oziroma govoril bistveno glasneje kot sicer. Prvostopenjsko sodišče je ocenilo, da obdolženčeva bivša žena s svojo izpovedbo ne bi bistveno pripomogla k ugotovitvi dejanskega stanja glede obdolženčevega vpitja ali sicer glasnega govorjenja v službi.

20. Po oceni pritožbenega sodišča zatrjevana kršitev ni podana, saj je bilo dejstvo, ki naj bi se dokazovalo z izvedbo predlaganega dokaza, ugotovljeno že na podlagi drugih izvedenih dokazov (izpovedbe več prič, da obdolženec glasno govori, in izvedenca psihiatrične stroke dr. S. S.). Tako bi bilo zaslihanje bivše žene obdolženca v nasprotju z načelom ekonomičnosti kazenskega postopka. Res je, da bi sodišče prve stopnje svojo odločitev moralo obrazložiti tudi v izpodbijani sodbi, vendar izpostavljena kršitev, glede na zgoraj pojasnjeno, ni imela vpliva na zakonitost prvostopenjske sodbe. Nenazadnje pa je sodnica v novem sojenju obdolženca že tekom procesa, kot je ugotovljeno v 19. točki obrazložitve, razumno pojasnila razloge za zavrñitev dokaznega predloga.

21. Tudi stališče pritožnikov, da je glasno govorjenje obdolženca podlaga za izključitev krivde oziroma kaznivosti, je napačno. Namreč obdolžencu se očitata vpitje in ne glasno govorjenje, pri čemer kljub obdolženčevemu sprenevedanju obstaja med obema zaznavna razlika, ki so jo brez dvoma prepoznali tudi oškodovanci. Tudi sicer pa navedeno v skladu s kazensko materialno zakonodajo ne more biti podlaga za izključitev krivde ali kaznivosti. V kolikor se s tako pritožbeno trditvijo meri le na odsotnost obdolženčevega naklepa pa je prvostopenjsko sodišče jasno in prepričljivo pojasnilo obstoj slednjega pri vsakem posameznem kaznivem dejanju in pritožbeno sodišče v zvezi s tem nima več kaj dodati.

22. Pritožniki nadalje kritizirajo tudi način vodenja postopka sodišča prve stopnje. Po njihovi oceni naj bi prvostopenjsko sodišče postopek vodilo tako, kot da je obdolženec že v naprej kriv. Dopuščalo je spreminjanje izjav oškodovancem in večkratno spreminjanje obtožnega predloga. Verjelo je oškodovancem, čeprav se je izkazalo, da so bile določene njihove izjave lažne.

23. Pritožniki sicer zatrjuje kršitev domneve nedolžnosti, ki pa pravzaprav meri le na zmotno ugotovljeno dejansko stanje oziroma dokazno oceno, s katero se ne strinjajo. Kot je bilo že spredaj pojasnjeno je sprememba obtožnega predloga v rokah državnega tožilca, ki lahko po izvedenem dokaznem postopku spremeni obtožbo glede na ugotovljeno dejansko stanje. Kot že povedano, lahko tako ravna tudi v ponovljenem sojenju. S tako spremembo obtožbe se ne posega v pravice obdolženca, zlasti ne v konkretnem primeru, ko je državni tožilec po izvedbi dokazov obtožni predlog spremenil tako, da je obtožbene očitke zoper obdolženca skrčil.

24. Obramba na več mestih pritožbe izpostavlja neverodostojnost oškodovancev in jim očita, da ves čas spreminjajo svoje izjave. Enako očita tudi pričam, ki so izpovedbe oškodovancev podprle. Taki oceni obrambe ni sledilo prvostopenjsko sodišče, po pregledu podatkov spisa pa ji ne more slediti niti pritožbeno sodišče. Namreč po pregledu zapisnikov o opravi posameznih preiskovalnih dejanj in narokov za glavno obravnavo, na katerih so bili zaslišani oškodovanci, se pokaže ravno nasprotno pritožbenim trditvam. Oškodovanci so bili dosledni pri svojih izpovedbah in so v bistvenem izpovedovali ves čas enako. Odstopanja med njihovimi izpovedbami je zaznati le v razmerju do vsebine uradnih zaznamkov, ki so jih sestavili inšpektorji Policijske uprave L. ob preverjanju vsebine anonimke zoper obdolženca.

25. Inšpektorji Š. Š., T. T. in U. U. so opravljali razgovore z zaposlenimi na PP D. Iz vsebine njihovega poročila izhaja, da so oškodovanci le izjemoma povedali o kršitvah obdolženca (primeroma V. V.). Pri tem ni zanemariti, da je bila obravnavana anonimka že druga zoper obdolženca, očitno iz razloga, ker se po prvi anonimki ni nič spremenilo. Torej je že odsotnost sprememb po prvi anonimki lahko vplivala na oškodovance v smeri zadržanosti. Nadalje pa je na njih vplivalo dejstvo, da se je razvedelo, da je bil obdolženec sodelavec oziroma sošolec s preiskovalci PU L. (primeroma izpovedba M. M.), kar so potrdili tudi inšpektorji PU L., ko so bili zaslišani tekom kazenskega postopka. Zaradi navedenega so bili oškodovanci po večini nezaupljivi do inšpektorjev, ki so opravljali razgovore, kar pa se je predvsem na primeru V. V., pokazalo za upravičeno. Namreč V. V. je že inšpektorjem PU povedala o verbalnem spolnem nadlegovanju, o njenih obtožbah na račun komandirja pa je očitno vodstvo PU L. seznanilo obdolženca. Obdolženec je namreč opravil razgovor z V. V. ter o vsebini razgovora obveščal direktorja PU L. Z. Z.

26. Poleg tega ni prezreti, da je bil obdolženec na položaju komandirja PP D. precej let, pred tem pa tudi ves čas zaposlen na različnih položajih znotraj policije. Ob tako dolgem delovnem stažu je seveda logično, da je druge zaposlene, predvsem pa vodstvo PU L., dobro poznal, čeprav ne na osebni ravni. Kljub temu so očitno razvili dobre poslovne odnose, saj je bil obdolženec vedno dobro ocenjen in se mu je zaupalo, da bo znal "umiriti in ukrotiti tudi problematične policiste" kot je to sam izpostavil v pritožbi, prav tako pa je direktorja PU L. tekom kazenskega postopka ves čas imenoval Z. (okrajšava imena Z. Z.), ki pa tudi kaže na njun, v določeni meri sproščen odnos, ki povprečnemu zaposlenemu lahko daje občutek, da sta v prijateljskem odnosu. Tako je življenjsko gledano mogoče slediti razlogom oškodovancev za zadržano komunikacijo ob razgovorih z inšpektorji PU L.

27. Ob upoštevanju logičnega nezaupanja do vodstva pri obravnavi neprimerne obnašanja obdolženca in upoštevanju smiselno enakega izpovedovanja oškodovancev tekom postopka pa se pokaže teza o neverodostojnosti oškodovancev samo kot poskus njihove diskreditacije. Upoštevati je, da je o neprimernem obnašanju obdolženca izpovedalo devet oškodovancev, pri čemer so opisovali podobna ravnanja obdolženca (odlaganje telefona pri javljanju bolniškega staleža, kričanje, spolno nadlegovanje in tako naprej), njihove izpovedbe pa so mestoma potrjene z izpovedbami drugih prič. Vse to po oceni pritožbenega sodišča objektivno omogoča zaključek o verodostojnosti oškodovancev.

28. Zagovorniki obdolženca v pritožbi kritizirajo tudi napotitev obdolženca iz razpravne dvorane pri soočenju oškodovanke M. M. in Ž. Ž., M. M. in X. X. ter M. M. in Y. Y. Sodišče prve stopnje je namreč na podlagi člena 327 ZKP zaradi preprečitve ponovne viktimizacije oškodovanke, obdolženca napotilo iz razpravne dvorane ob soočenjih oškodovanke z navedenimi pričami. Oškodovanka je po soočenju z Y. Y., zaradi pripombe obdolženca, da je bil prikrajšan pri obrambi, saj oškodovanki ni mogel postavljati vprašanj, ponovno pristopila in odgovarjala na njegova vprašanja. Pritožniki kritizirajo ravno vrnitev oškodovanke in njeno pričanje v navzočnosti obdolženca oziroma se sprašujejo, kako je mogoče, da oškodovanka kar naenkrat ni bila več viktimizirana.

29. Pritožbeno sodišče pri tem ugotavlja, da takšen način vodenja kazenskega postopka ne krši pravic obrambe. Obdolženec je bil namreč navzoč pri zaslišanju vseh oškodovancev, vključno s tistimi oškodovankami, ki so bile žrtve spolnega nadlegovanja, lahko je dajal pripombe, postavljaj vprašanja in na splošno sledil njihovim izpovedbam. Iz razpravne dvorane je bil odstranjen pri soočenjih M. M. z zgoraj navedenimi pričami, a vendar je bil tudi v teh primerih seznanjen z vsebino zapisnika o soočenju prič in je lahko na zapisnik dal pripombe (zapisnika o glavni obravnavi z dne 3. 10. 2019 in 22. 10. 2019). Pri soočenju M. M. z Y. Y. pa je M. M. pri ponovnem pristopu na naroku lahko tudi zastavljal vprašanja. Pritožba še izpostavlja, da je M. M. ponovno pristopila na narok brez uradnega vabila sodišča, kar je brezpredmetno. Za presojo dokaza, kar izpovedba priče je, je pomemben način izvedbe in verodostojnost dokaza. M. M. je bila tekom postopka večkrat poučena o dolžnosti govoriti resnico, obdolženec ji je imel možnost zastavljati vprašanja in dajati pripombe na njeno izpovedbo, tako da pri izvedbi navedenega dokaza pravica do obrambe obdolženca ni bila v ničemer prikrajšana. Izvedba dokaza je bila v skladu z določbami ZKP, o verodostojnosti M. M. pa se je prvostopenjsko sodišče pravilno izreklo v točkah VII/5 in 8 izpodbijane sodbe.

O pritožbi zagovornikov obdolženca in državnega tožilca glede konkretnih kaznivih dejanj ter redukciji dejstvenih opisov po uradni dolžnosti

30. Pritožbeno sodišče pritrjuje pritožbi zagovornikov obdolženca v delu, ki se nanaša na pomanjkljivo konkretizacijo opisa kaznivega dejanja pri posameznih oškodovancih. Obtožba je pri več oškodovancih ravnanje obdolženca opisala na splošen način, na primer "večkrat kričal", "grobno obnašal" in tako naprej, pri tem pa ni opredelila konkretnih dogodkov.

31. Obtožbeni očitki morajo biti konkretizirani tako z vidika časovne komponente kot z vidika okoliščin ravnanja. Vse to z namenom, da je omogočeno pravno vrednotenje oziroma sklepanje o obstoju ali neobstoju kaznivega dejanja ter da se v povezavi s tem obdolžencu zagotovi možnost obrambe.⁴ Zoper nedefinirane očitke se namreč obdolženec ne more braniti, saj obtožbene teze ne more izpodbijati.

32. Stališče državnega tožilca, da vsebino očitkov napolnjujejo izpovedbe oškodovancev, je nepravilno. ZKP v 4. točki prvega odstavka člena 269 izrecno določa, da mora obtožnica vsebovati opis dejanja, iz katerega izhajajo zakonski znaki kaznivega dejanja, čas in kraj storitve kaznivega dejanja, predmet na katerem, in sredstvo, s katerim je bilo storjeno kaznivo dejanje ter druge okoliščine, ki so potrebne, da se kaznivo dejanje kar najbolj natančno označi. Z opisom dejanja je namreč določena dejanska in pravna podlaga obtožbe. Opis mora vsebovati vsa odločilna dejstva, ki po objektivni in subjektivni plati konkretizirajo kaznivo dejanje. Obtožni akt oziroma opis dejanja v obtožnem aktu namreč predstavlja podlago in okvir za pravilno in popolno ugotovitev dejanskega stanja, kar je predmet glavne obravnave.⁵ Natančen opis kaznivega dejanja se zaradi objektivne in subjektivne identitete med obtožbo in sodbo prenese v izrek sodbe, ki postane pravnomočen, s tem pa za obdolženca nastopi tudi varovalo načela ne bis

in idem, torej prepoved ponovnega sojenja v isti stvari. Take obveznosti državnega tožilca pa ne more nadomestiti povzetek izpovedb prič v obrazložitvi sodbe. Tako je pritožbeno sodišče, na podlagi pritožbe in po uradni dolžnosti, pri posameznih oškodovancih zreduciralo dejstvene opise in izpustilo očitke, ki niso bili konkretizirani.

33. Glede na spredaj izpostavljeno je pritrđiti pritožbi zagovornikov obdolženca, da sta pri opisu kaznivega dejanja na škodo V. V. očitka "večkrat kričal", "večkrat ji je govoril, da je nesposobna" vsebinsko prazna. Na njuni podlagi ni mogoče ugotoviti, ali se obdolžencu očita neko stanje, torej da je vsakič, ko je komuniciral z oškodovanko nanjo kričal in ji govoril, da je nesposobna (kar sicer ni podprto z izvedenim dokaznim postopkom), ali je šlo pri tem za konkretne dogodke. V kolikor je šlo pri tem za konkretne dogodke, bi morali biti slednji zajeti v opisu obtožbenega očitka, in sicer tako da bi bile iz opisa razvidne časovne in druge okoliščine večkratnega kričanja in večkratnega očitanja nesposobnosti. Kot predhodno pojasnjeno slednjega ne more nadomestiti izpovedba oškodovanke. Ker navedena očitka ne dosegata konkretizacije kot se zahteva v skladu z ZKP, ju je pritožbeno sodišče izpustilo iz odločbe o krivdi, prav tako pa tudi posledico prestrašenosti, ki se je navezovala na očitek o večkratnem kričanju (1. točka člena 372 ZKP). Pritožbenih navedb zagovornikov obdolženca, ki merijo na zmotno ali nepopolno ugotovljeno dejansko stanje glede izpuščenih očitkov, tako pritožbeno sodišče ni preizkušalo.

34. V preostalem je pritožba zagovornikov obdolženca neutemeljena. Po podatkih spisa namreč ne drži pritožbene navedbe, da naj bi V. V. tekom postopka spreminjala svojo izpovedbo do te mere, da je postavljena pod vprašaj njena verodostojnost. V. V. je bila ena redkih izmed oškodovancev, ki je že inšpektorju PU L., U. U., ob opravljanju razgovorov v zvezi z anonimko opisala telefonski pogovor, v katerem je prišlo do namigovanja na njen spolni organ. To je izpostavilo tudi sodišče prve stopnje in na tem gradilo svojo oceno, da je slediti izpovedbi oškodovanke, ki pa je v bistvenih delih podprta tudi z izpovedbo njenega moža A. B. Ne drži pritožbene navedbe, da A. B. ob prvem zaslišanju ni vedel ničesar o spornem telefonskem pogovoru. Namreč A. B. je o tem izpovedal že na zaslišanju na Okrajnem sodišču v Domžalah v okviru posameznih preiskovalnih dejanj (zapisnik o zaslišanju priče z dne 3. 11. 2015 na list. št. 588).

35. Nadalje pritožba uveljavlja pritožbeni razlog zmotno ugotovljenega dejanskega stanja, v zvezi z očitkom, da ji je obdolženec govoril, da je nesposobna, saj jo je ravno obdolženec postavil na položaj vodje policijskega okoliša (VPO). Poleg tega pa je bila izjava, da bo še 30 let policistka, izrečena v kontekstu vzpodbude, torej da naj se potruđi, da ne bo še 30 let policistka. Vpliva na to, kako je V. V. izjavo razumela pa obdolženi ni imel. Prav tako U. U. niti na SDT dne 24. 12. 2014 ni povedala, da ji je rekel, da bo še 30 let policistka, ker je nesposobna, čeprav je bil njen spomin takrat še bolj svež, torej je zadevo dodala tekom postopka. Sicer pa sta tudi pomočnika komandirja C. D. in E. F. izpovedala, da kvaliteta dela V. V. na položaju VPO ni bila ustrezna.

36. O očitaju nesposobnosti V. V. res ni povedala U. U., ne drži pa pritožbena navedba, da o tem ni povedala pri razgovoru na SDT (list. št. 48). Navedbe pritožnikov so v tem delu protispisne. Življenjsko gledano je logično, da oškodovanka v trenutku razgovora z U. U. ni povedala o vseh dogodkih v zvezi z obdolžencem, ampak je takrat povedala samo za dogodek, ki je bil zanjo najbolj travmatičen in jo je najbolj prizadel – pogovor po telefonu in obdolženčevo namigovanje na njen spolni organ. Po drugi strani pa ni mogoče mimo dejstva, da so bili drugi oškodovanci v primerjavi z V. V. še precej bolj zadržani pri razgovorih z inšpektorji PU L. Da je bila zadržanost oškodovancev pričakovana in ne vpliva na presojo njihove verodostojnosti pa je pritožbeno sodišče že pojasnilo.

37. Tako je presojati tudi izjavo oškodovanke inšpektorju U. U., da se ne počuti kot žrtev kaznivega dejanja, kar izpostavlja pritožba obrambe. Navedeno po oceni pritožbenega sodišča ne vpliva na pravilno oceno prvostopenjskega sodišča, da je oškodovanki pri njeni izpovedbi mogoče slediti, saj je sodišče prve stopnje pravilno zaznalo, da že iz poročila inšpektorjev PU L. izhaja, da je oškodovanka ob opisu dogodka jokala, torej jo je navedena izjava očitno prizadela. Sicer pa je oškodovanka zaslišana tekom kazenskega postopka tudi pojasnila, da je to izjavo podala zato, ker se je ob razgovoru pritiskalo nanjo, da mora takoj podati izjavo ali se počuti kot žrtev kaznivega dejanja ali ne, in je zato takrat odgovorila, da ne. Tudi sicer pa je sodišče tisto, ki na podlagi opisa dejanja presoja ali so izpolnjeni zakonski znaki kaznivega dejanja tako po objektivni kot subjektivni plati ter pri tem sam občutek oškodovanke ne igra odločilne vloge.

38. V zvezi z navedbami, da V. V. ni kvalitetno opravljala svojega dela in da je bila izjava o nenapredovanju dana v namen vzpodbude, pa pritožbeno sodišče izpostavlja, da je v primeru, ko je kritika dela zaposlenega utemeljena, pomemben način sporočanja kritike. V kolikor je obdolženec menil, da V. V. kot VPO ne izpolnjuje ustrezno svojih nalog, bi ji moral to na primeren način sporočiti. Kritika bi morala biti usmerjena izključno na njeno delo. Očitane o nesposobnosti in nezmožnosti napredovanja pa spada v kritiko osebnosti oškodovanke, torej za poseg v njeno osebno dostojanstvo, kar je kazenskopravno zavarovana dobrina. Nenazadnje pa obdolženec tako komunikacijo tudi smiselno priznava, saj ne zanika, da je V. V. rekel, da bo še 30 let policistka, vztraja le, da ji je to rekel z namenom vzpodbude. Pri tem pritožbeno sodišče ocenjuje, da ob hkratnem očitaniu o nesposobnosti, te izjave ni mogoče razumeti kot vzpodbudo, temveč le kot kritiko, ki nakazuje, da oškodovanka ni sposobna za delo, ki ga opravlja, in da ne bo napredovala.

39. Zagovorniki obdolženca nadalje neutemeljeno kritizirajo dejstvo, da se prvostopenjsko sodišče pri obrazložitvi v zvezi s spornim telefonskim pogovorom ni opredelilo do izpovedbe G. H. glede uporabe izraza "tamala". Izpovedba te priče je namreč nepomembna za presojo obstoja kaznivega dejanja na škodo V. V. V kritičnem telefonskem pogovoru sta sodelovala le obdolženec in oškodovanka, obdolženec jo je trikrat v poudarjenem tonu vprašal, kako je njena "tamala". Ko mu je oškodovanka prekinila telefonsko linijo, je ni poklical nazaj. Za presojo izraza "tamala" v konkretnem pogovoru je tako brezpredmetno, v kakšnem pomenu je obdolženec sicer uporabljal ta izraz. Prvostopenjsko sodišče je pravilno zaključilo, da obdolženec z izrazom "tamala" ni meril na hči oškodovanke, temveč na spolni organ oškodovanke. Glede na ugotovljeno dejansko stanje je brezpredmetna ugotovitev, da je obdolženec v komunikaciji z drugimi osebami uporabljal izraz "tamala" za otroke. Prvostopenjsko sodišče se je opredelilo do izvedenih dokazov v zvezi z odločilnimi dejstvi, ni pa se dolžno opredeliti do vseh izvedenih dokazov. Tako z opustitvijo opredelitve prvostopenjskega sodišča do izpovedbe G. H. ni prišlo do kršitve določb ZKP.

40. V zvezi z enkratnim ravnanjem obdolženca glede spolnega nadlegovanja in psihičnega nasilja pritožbeno sodišče ocenjuje, da je zavržnost ravnanja obdolženca tolikšna, da že enkratna storitev zadošča za obstoj kaznivega dejanja šikaniranja na delovnem mestu.⁶ Zavržnost se kaže v tem, da je bila oškodovanka v času opravljanja telefonskega razgovora v bolniškem staležu, slednje je bil tudi vzrok njenemu telefonskemu klicu. Pri javljanju bolniškega staleža je življenjsko gledano zaposleni v ranljivejšem položaju, še posebej to velja pri javljanju bolniškega staleža obdolžencu, kar je razvidno iz izpovedb drugih oškodovancev. Nenazadnje pa je tudi prvostopenjsko sodišče zaznalo, da je bila oškodovanka zaradi ravnanja obdolženca zelo prizadeta, saj je jokala, ko je opisovala obnašanje obdolženca. Po drugi strani pa tudi očitane o nesposobnosti in nezmožnosti napredovanja dosega tako stopnjo zavržnosti, da je mogoče govoriti o obstoju kaznivega dejanja. Sicer pa ni zanemariti, da je obdolženec zoper oškodovanko izvrševal tako psihično nasilje kot spolno nadlegovanje, pri čemer že eno izmed izvršitvenih ravnanj zadošča za obstoj kaznivega dejanja šikaniranja na delovnem mestu.

41. Neutemeljena je pritožba zagovornikov obdolženca v delu, ki se nanaša na kaznivo dejanje na škodo **R. R.** Očitane o odsotnosti dokazne ocene prvostopenjskega sodišča je neupravičeno, saj je prvostopenjsko sodišče v točkah II/4 do 9 (stran 23 do 27 sodbe) napravilo dokazno oceno izvedenih dokazov, kateri pritrjuje tudi pritožbeno sodišče. Pri tem pa je poudariti še, da je neprimernost svojega ravnanja obdolženec smiselno tudi priznal, ko se je na delovnem sestanku v zvezi z obravnavanjem anonimke opravičil **R. R.**

42. Prav tako so neutemeljene pritožbene navedbe, da je bil obdolženec depešo dolžan prebrati in da se prvostopenjsko sodišče z vsebino depeše ni seznanilo, s tem pa zmotno ugotovilo dejansko stanje. Kot je pravilno izpostavilo sodišče prve stopnje je za obstoj očitane kaznivega dejanja bistven način obdolženčevega sporočanja **R. R.**, da ni bil sprejet v posebno policijsko enoto. Logično namreč je, da je bil obdolženec kot komandir dolžan obvestiti oškodovanca o neizbiri, vendar ne na tak način kot se ga je poslužil – s posmehovanjem pred drugimi policisti in namigovanjem na nesposobnost. Tak način je povsem neprimeren, dodatna zavržnost dejanja pa se kaže v tem, da je obdolženec na tak način ravnal pred drugimi policisti in s posmehovanjem oškodovanca pred drugimi še dodatno in predvsem nepotrebno ponižal. Zato pritožbeno sodišče sledi zaključku sodišča prve stopnje, da je v konkretnem primeru ravnanje obdolženca tako zavržno, da že enkratno ravnanje zadošča za obstoj kaznivega dejanja šikaniranja na delovnem mestu z izvršitveno obliko psihičnega nasilja.

43. Glede prepovedane posledice, ki je nastopila pri **R. R.** je pomembno poudariti, da za obstoj kaznivega dejanja zadošča že nastop ene od v zakonu opredeljenih prepovedanih posledic – to je ponižanje ali prestrašenost. Da je pri **R. R.** nastopilo ponižanje, je izpovedal sam oškodovanec, tudi sicer pa je to lahko razvidno iz ravnanja obdolženca. Tako so brezpredmetne pritožbene navedbe, da je oškodovanec razmišljal o odhodu iz policije, ker ni bil sprejet v posebno policijsko enoto in ne zaradi obdolženčevega ravnanja, neresnične pa se pokažejo tudi po dejstveni plati. Iz podatkov spisa izhaja, da sta o taki nameri oškodovanca zaradi ravnanja obdolženca izpovedala tako oškodovanec kot tudi priča **I. J.**

44. Pri kaznivem dejanju na škodo **B. B.** je pritožbeno sodišče sledilo pritožbenim navedbam zagovornikov obdolženca v delu glede konkretizacije opisa kaznivega dejanja z očitki "večkrat vpil", "bil aroganten", "od 15. 11. 2011, ko je dobil odločbo za VPO je stopnjeval pritiske nanj, čeprav ni bilo nobene potrebe, saj zaostankov ni imel in je dobro opravljal svoje delo". V navedenih delih namreč tudi po oceni pritožbenega sodišča opis kaznivega dejanja ni konkretiziran in ne omogoča pravnega vrednotenja oziroma sklepanja o (ne)obstoju kaznivega dejanja ter obrambe obdolženca (1. točka člena 372 ZKP). Kot že predhodno pojasnjeno stališče državnega tožilca, da konkretizacija očitka izhaja iz izpovedbe oškodovanca, ne vzdrži, saj izpovedba oškodovanca ne more nadomestiti opisa kaznivega dejanja v izreku obtožnice. Ker je pritožbeno sodišče z reduciralo dejstveni opis kot izhaja iz izreka, se v nadaljevanju ni opredeljevalo do pritožbenih navedb v zvezi z zmotno in nepopolno ugotovljenim dejanskim stanjem, ki se nanaša na izpuščene očitke.

45. V zvezi s pritožbeno navedbo, da je **B. B.** s spanjem na **PP D.** kršil hišni red in je zato obdolženec kot komandir moral reagirati, je že sodišče prve stopnje v točki III/9 izpodbijane sodbe določno pojasnilo, da je problem v načinu reakcije obdolženca ob tem dogodku in njegovem vpitju. Pri tem je za presojo obstoja kaznivega dejanja nepomembno, da je oškodovanec dejansko kršil hišni red **PP D.** Pritožbene navedbe, da prvostopenjsko sodišče ni preverilo, ali je bilo tistega dne res slabo vreme in ali je **B. B.** naslednji dan res začel z delom, tako kot je trdil, so nerelevantne. Namreč dejstvo je, da je **B. B.** prespal na **PP D.**, kar izhaja tako iz izpovedbe **B. B.** kot tudi zagovora obdolženca. Ko je obdolženec ugotovil, da je **B. B.** kršil hišni red **PP D.**, je nanj pričel vpiti in tako posegel v njegovo osebno

dostojanstvo. Obdolženec je imel namreč na voljo več vzvodov ob ugotovljeni kršitvi zaposlenega, ki se jih ni poslužil. Ob zaznavi kršitev zaposlenih, bi moral obdolženec ukrepati v skladu s pravili policije in delovnopravne zakonodaje, ne pa situacije reševati z neprimernimi sredstvi, to je vpitjem in posledičnim poniževanjem podrejenega.

46. Prav tako pritožbeno sodišče sledi dokazni oceni sodišča prve stopnje glede ravnanja obdolženca ob predložitvi letne ocene B. B. Zagovorniki obdolženca v pritožbi sicer opozarjajo, da prvostopenjska sodba omenja osebo A. Z., ki tekom postopka ni bil nikoli zaslišan, nato pa izpostavlja, da Z. Z. ob zaslišanju ni potrdil izpovedbe B. B., kar kaže na to, da B. B. ni verodostojna priča, do česar pa se prvostopenjsko sodišče po stališču pritožnikov ni opredelilo.

47. Pritožbeno sodišče najprej ugotavlja, da je v obrazložitvi prišlo do pisne pomote in je prvostopenjsko sodišče namesto Z. Z. zapisalo A. Z., vendar je pri tem jasno zapisalo, da gre za direktorja PU L., tako da nejasnosti v zvezi s tem ni. Več kot očitno pa je bila v tem delu prvostopenjska sodba razumljiva tudi pritožnikom, saj sicer ob graji zapisa imena, izpostavlja napačno oceno sodišča prve stopnje v zvezi z izpovedbo Z. Z.

48. Sodišče prve stopnje je v točki III/8 na strani 36 do 37 izpodbijane sodbe obrazložilo, zakaj je sledilo izpovedbi oškodovanca o ravnanju obdolženca ob predložitvi letne ocene in da je o tem povedal tudi direktorju PU L., razlogom izpodbijane sodbe se pridružuje tudi pritožbeno sodišče in se v izogib ponavljanju nanje sklicuje.

49. Prav tako je neutemeljena pritožbena navedba obrambe o nedokazanosti očitka, da naj bi obdolženec oškodovancu večkrat rekel, da naj da odpoved, če se ne strinja z njegovim načinom vodenja, ali pa bo sam poskrbel za to. Navedeno namreč izhaja iz izpovedbe oškodovanca (izpovedba oškodovanca je dokaz v kazenskem postopku), ki jo je sodišče ocenilo in primerjalo z izpovedbami drugih prič, drugimi izvedenimi dokazi in zagovorom obdolženca, ter ji po tako opravljeni presoji sledilo (točka III/5 na strani 32 izpodbijane sodbe). Da je taka ocena prvostopenjskega sodišča tudi po stališču pritožbenega sodišča pravilna, pa je pritožbeno sodišče že pojasnilo v prejšnji točki.

50. Pritožnik izpostavlja, da se prvostopenjsko sodišče v izpodbijani sodbi ni opredelilo do izpovedb vseh zaslišanih prič, ki so potrdile neprimerno obnašanje B. B. Navedeno sicer drži, vendar je kljub vsemu sodišče prve stopnje ugotovilo, da se je B. B. obnašal neprimerno in da sta imela z obdolžencem konflikten odnos. A slednje na sam obstoj kaznivega dejanja ne vpliva, saj je predmet presoje obnašanje in ravnanje obdolženca v konkretnih dogodkih, za katera je mogoče brez dvoma zaključiti, da sta bila neprimerna in sta posegla v osebno dostojanstvo oškodovanca. Pritožbeno sodišče tako pritrjuje dokaznim zaključkom prvostopenjskega sodišča.

51. So pa izvedeni dokazi glede osebnosti B. B. pomembni pri presoji nastopa kvalificirane posledice. Prvostopenjsko sodišče je ugotovilo, da se je B. B. obnašal neprimerno do svojih sodelavcev in je imel konflikten odnos s komandirjem. Oba izvedenca, tako dr. S. S. za obdolženca in dr. K. L. za oškodovanca, sta pri obeh ugotovila elemente narcisoidne osebnosti. Izvedenka dr. K. L. je za B. B. navedla še, da je imel B. B. tako osebnostno strukturo, da se je ob hierarhični podrejenosti in intenzivnejši modulaciji glasu obdolženca, lahko počutil razvrednotenega in ponižanega.

52. Po oceni pritožbenega sodišča je B. B. očitno težko prenašal svojo pozicijo podrejenosti v hierarhični strukturi policije. Neprimerno se je obnašal do starešin, pomočnikov komandirja, ki so mu bili hierarhično

nadrejeni, prav tako tudi do drugih policistov, predvsem tistih s krajšim delovnim stažem, ki jih je slabšalno klical cicibani. Njegove očitne težave z avtoriteto in upoštevanjem pravil policije (premik izven dovoljenega okoliša, kršitev hišnega reda pri spanju na PP D. in neupravičena priglasiitev potnih stroškov, metanje razporeda dela po pisarni dežurnega policista) ob hkratni osebnosti z narcisoidnimi elementi so po oceni pritožbenega sodišča prispevale h konfliktnemu odnosu z obdolžencem ter tudi njegovi reakciji na nepopustljivost obdolženca.

53. Ob upoštevanju 1) osebnostne strukture oškodovanca, 2) da se v spisu za oškodovanega B. B. ne nahaja zdravstvena dokumentacija, iz katere bi izhajalo, da je slednji imel kakršne koli zdravstvene težave (razen dokumentacije o obisku SNMP ZD D. dne 24. 2. 2016 (list. št. 66) zaradi glavobola, pri čemer je oškodovanec prejel recept za Analgin), 3) da v kritičnem obdobju ni bil v bolniškem staležu, 4) da je bila njegova delovna storilnost na visoki ravni, 5) da sodelavci niso zaznali sprememb v razpoloženju B. B. v kritičnem obdobju, 6) da izvedensko mnenje dr. K. L. temelji le na anamnestičnih podatkih, ki jih je navajal B. B. in njeni ugotovitvi, da je v svojih izpovedbah iskren, se pritožbenemu sodišču, kljub navedbi sodne izvedenke, da je mogoče zdravstveno stanje ocenjevati retrogradno ob neobstoju zdravstvene dokumentacije, pojavlja resen dvom o obstoju vzročne zveze med ravnanjem obdolženca in prilagoditveno motnjo pri oškodovancu. Pritožbeno sodišče je tako, zaradi dvoma, ki je v korist obdolženca, v tem delu ugodilo pritožnikom in v odločbi o krivdi izpustilo opis o nastopu hujše posledice.

54. Zaradi skrčitve opisa dejanja v odločbi o krivdi je pritožbeno sodišče kaznivo dejanje na škodo B. B. pravno opredelilo po prvem odstavku člena 197 KZ-1.

55. Pri kaznivem dejanju na škodo C. C. je pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti iz opisa dejanja izpustilo očitek "večkrat se ji je posmehoval, prekinjal jo je in ji ni dovolil, da mu kakšno stvar obrazloži, stalno ji je nekaj očital in jo kritiziral," saj ni konkretiziran. Ker pritožbeno sodišče na kršitve kazenskega zakona pazi po uradni dolžnosti je na podlagi 2. točke prvega odstavka člena 383 ZKP v zvezi s 1. točko člena 372 ZKP navedeni očitek izpustilo iz odločbe o krivdi. Pritožbenih navedb zagovornikov obdolženca, ki merijo na zmotno ali nepopolno ugotovljeno dejansko stanje glede izpuščenih očitkov, tako pritožbeno sodišče ni preizkušalo.

56. Zagovorniki obdolženca, glede očitka o posmehovanju pri izdaji odredbe o prepovedi približevanja, v pritožbi izpostavljajo, da ni nikjer opredeljeno, za kakšen posmehljiv govor naj bi šlo, in da nobena od prič tega ni potrdila ter da je M. N. potrdil zagovor obdolženca, da se ni posmehoval. Prav tako se prvostopenjsko sodišče ni opredelilo do izpovedbe preiskovalne sodnice O. P.

57. Pritožbene navedbe ne vzdržijo. Že iz samega opisa ravnanja obdolženca je razvidno, da se mu očita posmehovanje C. C. v zvezi z zavrnitvijo prepovedi približevanja, pri čemer je to posmehovanje konkretizirano z navedbama, da se je preiskovalna sodnica smejala zaradi opisa v odredbi o prepovedi približevanja in da se zna oškodovanka samo podpisati kot višja policistka-kriminalistka, ne zna pa napisati razlogov za odredbo o prepovedi približevanja. Iz takega opisa je mogoče razbrati, v čem naj bi bilo posmehovanje obdolženca, in zato ne vzdržijo pritožbene teze o nekonkretizaciji. Kar se tiče dokazanosti navedenega očitka, pa se je prvostopenjsko sodišče oprlo na izpovedbo oškodovanke, jo ocenilo v povezavi z drugimi izvedenimi dokazi in napravilo dokazni zaključek, da je oškodovanki pri njenem izpovedovanju slediti. Tak zaključek prvostopenjskega sodišča je pravilen tudi po oceni pritožbenega sodišča.

58. V zvezi z očitkom o odlaganju telefona pri sporočanju bolniškega staleža obramba v pritožbi

izpostavlja izpovedbo priče Š. T. in izpise poročil dežurnega policista, iz katerih izhaja, da je oškodovanka le enkrat govorila z obdolžencem. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da slednje sicer drži, vendar se je prvostopenjsko sodišče glede ugotavljanja števila predčasnega odlaganja telefona obdolženca oprlo na izpovedbo oškodovanke, da ji je komandir, ko mu je javila bolniško odsotnost, dvakrat predčasno odložil telefon. Oškodovanka je pri svoji izpovedbi vztrajala, prvostopenjsko sodišče pa jo je pravilno ocenilo kot verodostojno. Namreč v poročila dežurnega policista so se vpisovali določeni dogodki (javljanje bolniške odsotnosti dežurnemu policistu oziroma vpisovanje bolniške odsotnosti zaposlenega po obvestilu komandirja), da pa je posamezen policist po telefonu govoril s komandirjem v poročilih dežurnega ni zabeleženo. Tako je ne glede na vsebino poročil dežurnega, ki jih izpostavlja pritožba in izpovedbo Š. T. glede vsebine teh poročil, mogoče slediti dokazni oceni prvostopenjskega sodišča. Saj samo dejstvo, da je nekdo po telefonu govoril s komandirjem v poročilo dežurnega policista niti ni bilo vpisano.

59. Tako je pritožbene navedbe zagovornikov obdolženca v zvezi z nedokazanostjo ravnanja obdolženca na škodo C. C. zavrniti kot neutemeljene. Sodišče prve stopnje je pri oceni dokazanosti posameznih očitkov sledilo izpovedbi oškodovanke, slednjo ocenilo v povezavi z drugimi izvedenimi dokazi in zagovorom obdolženca kot je to razvidno iz točke IV/5 na strani 45 izpodbijane sodbe in točke IV/8 na strani 50 izpodbijane sodbe. Taki dokazni oceni pritrjuje tudi pritožbeno sodišče in se v izogib ponavljanju sklicuje na razloge in zaključke prvostopenjskega sodišča.

60. Nadalje zagovorniki obdolženca kritizirajo zaključke prvostopenjskega sodišča o obstoju vzročne zveze med ravnanjem obdolženca in nastankom hujše posledice pri oškodovanki. Pritožbeno sodišče kritiki ne pritrjuje. Tekom postopka sta bili angažirani dve izvedenki psihiatrične stroke, ki sta na podlagi zdravstvene dokumentacije in anamneze, pri oškodovanki ugotovili obstoj prilagoditvene motnje oziroma depresije in tesnobe. Pri tem izvedenka dr. K. L. ni spregledala, da je vzrok psihičnih težav pri oškodovanki seštevka več dejavnikov, in sicer odnosa obdolženca do nje, specifik policijskega dela (nočno delo, dolge vožnje) in slabše odpornosti oškodovanke na stres. To pa je dosledno upoštevalo tudi prvostopenjsko sodišče. Pri tem ne gre zanemariti, da je oškodovanka že v letu 2013 pri pregledu pri psihiatru navajala težave v osebnih odnosih v službi, v nadaljevanju pa konkretno šikaniranje šefa. Tako ne vzdržijo pritožbene teze, da je vzroke zdravstvenim težavam oškodovanke iskati le v specifikah policijskega dela in osebnosti oškodovanke. Temveč je, tako kot je to opredelila izvedenka in upoštevalo prvostopenjsko sodišče, vzrok treba iskati v kombinaciji vseh naštetih dejavnikov. To pa ne pomeni, da je prišlo do prekinitve vzročne zveze le zato, ker je ravnanje obdolženca v kombinaciji z dvema drugima dejavnikoma povzročilo nastanek prepovedane posledice. Tudi sicer je treba oškodovanca v kazenskem postopku upoštevati takšnega kot je in se storilec ne more ekskoplirati, ker je oškodovanec po svoji osebnostni strukturi manj odporen na škodljiva ravnanja. Je pa to dejstvo mogoče upoštevati pri odmeri kazenske sankcije, in sicer kot olajševalno ali celo obteževalno okoliščino.

61. Pritožbeno sodišče v zvezi s pritožbeno navedbo, da se prvostopenjsko sodišče ni opredelilo do elektronskega sporočila pokojnega R. S., le opozarja, da nagovarjanje oškodovanca k prijavi kaznivega dejanja ne more v nobenem primeru vplivati na verodostojnost oškodovanca. Tudi če drži navedbe v elektronskem sporočilu, da je L. L. nagovarjala C. C., da naj poda zoper obdolženca kazensko ovadbo, slednje v nobenem pogledu ni sporno. Namreč nagovarjanje k ravnanju, ki je v skladu s pravnim redom, ne more vplivati na presojo verodostojnosti ne L. L. ne C. C. Vsak ima namreč pravico, da v primeru storitve kaznivega dejanja poda kazensko ovadbo zoper storilca. Ni spregledati dejstva, da v kolikor C. C. ne bi sama ocenila, da je žrtev kaznivega dejanja, kazenske ovadbe, kljub prigovarjanju L. L., ne bi podala. Zatorej se prvostopenjsko sodišče do navedenega dokaza niti ni bilo dolžno opredeliti, saj v ničemer ne vpliva ne na obremenitev ne razbremenitev obdolženca in je za presojo o obstoju kaznivega

dejanja na škodo C. C. povsem brez pomena.

62. V zvezi s kaznivim dejanjem na škodo L. L. je pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti pri opisu kaznivega dejanja izpustilo očitek: "bala se je, da se ji bo maščeval z razporedom dela, kot se je že v preteklosti, in jo kot nadrejeni oviral pri napredovanju, zaradi njegovih opazk, negodovanja, kritiziranja," v prvem delu, ker očitek ni podprt z izvedenimi dokazi (maščevanje z razporedom dela in oviranje pri napredovanju), v preostalem pa ker očitek ni konkretiziran.

63. Sodišče prve stopnje se je pri presoji očitka oprlo na izpovedbo L. L. Slednja je izpovedala, da se je bala, da jo bo obdolženec oviral pri napredovanju. Do tega zaključka je prišla, ker inšpektorji PU ob opravljanju razgovorov v zvezi z anonimko z njo niso opravili razgovora, ker je bila na porodniški. V zvezi z bojaznijo, da se ji bo obdolženec maščeval z razporedom dela pa je izpovedala, da je obdolženec v obdobju, ko sta bila z N. N. par, ju pisal v razpored dela tako, da nista mogla prostih dni preživljati skupaj.

64. Bojazen oškodovanke v zvezi z napredovanjem je povsem nelogična. Pritožbeno sodišče namreč ne more ugotoviti logične povezave med neopravljenim razgovorom z inšpektorji PU v zvezi z anonimko zoper obdolženca in napredovanjem posameznega policista. Bojazen v zvezi z razporedom dela pa temelji na domnevi oškodovanke, ki tekom postopka ni bila dokazana. Iz nobenih podatkov spisa namreč ne izhaja, da je v obdobju njene partnerske zveze z N. N. obdolženec namenoma sestavljal razpored dela tako, da z N. N. prostih dni nista mogla preživljati skupaj. Ker navedeni očitki nimajo podpore v izvedenih dokazih, jih je bilo potrebno iz odločbe o krivdi izpustiti (in dubio pro reo).

65. Očitki o dajanju opazk, negodovanju in kritiziranju pa so nekonkretizirani in jih je bilo zaradi tega potrebno izpustiti iz odločbe o krivdi.

66. Pritožbenih navedb zagovornikov obdolženca v zvezi z zmotno in nepopolno ugotovljenim dejanskim stanjem glede izpuščenih očitkov pritožbeno sodišče tako ni preizkušalo.

67. Ni pa mogoče slediti pritožbenim navedbam zagovornikov obdolženca, da je nekonkretiziran tudi očitek o spolnem nadlegovanju. Namreč opisana sta dva dogodka, znotraj katerih je konkretno opisano ravnanje obdolženca. Prav tako sta oba dogodka ustrezno časovno opredeljena. Tak opis omogoča pravno vrednotenje o (ne)obstoju kaznivega dejanja in omogoča obrambo obdolžencu.

68. Preostale pritožbene navedbe zagovornikov obdolženca grajajo dokazno oceno sodišča. Pritožniki trdijo, da sodišče ni upoštevalo dejstva, da je oškodovanka vzvišena, kar je izpovedalo več prič, zainteresirana za izid postopka in da je zato izpovedovala neresnično. Prvostopenjsko sodišče je v točki V/5 na strani 61 izpodbijane sodbe ocenilo izpovedbo oškodovanke v povezavi z drugimi izvedenimi dokazi in zagovorom obdolženca, taki dokazni oceni pritrjuje tudi pritožbeno sodišče. Nadalje je prvostopenjsko sodišče na več mestih pojasnilo, zakaj ne sledi izpovedbi Ž. Ž., razlago prvostopenjskega sodišča je aplicirati tudi v konkretnem primeru. V izogib ponavljanju se pritožbeno sodišče na te razloge sklicuje. V kakšni povezavi z očitanim kaznivim dejanjem naj bi bila vzvišenost oškodovanke pa pritožba ne pojasni, zato se pritožbeno sodišče do tega niti ni moglo opredeliti.

69. Neutemeljena so pritožbena prizadevanja državnega tožilca v zvezi z redukcijo dejstvenega opisa, ki jo je napravilo prvostopenjsko sodišče. Primarno pritožbeno sodišče opozarja na nelogičnost pritožbe. Namreč prvostopenjsko sodišče je iz dejstvenega opisa izpustilo, da je obdolženec na L. L. dvakrat vpil in okoliščine tega vpitja ter posledico tega vpitja, to je "L. L. se je A. A. tudi bala takrat, ko je močno vpil

nanjo". Državni tožilec pa se je pritožil samo zaradi izpustitve posledice, torej da se ga je oškodovanka bala, ko je močno vpil nanjo. Tako pritožbi pa ni mogoče ugoditi, saj sama posledica brez predhodnega vzročnega ravnanja obdolženca ne more obstati. Tudi sicer pa so zaključki prvostopenjskega sodišča v zvezi z redukcijo dejstvenih opisov pravilni in primerno obrazloženi v točki V/15 na strani 66 do 67 izpodbijane sodbe, zatorej se pritožbeno sodišče na te zaključke le sklicuje in jih ne povzema.

70. Pri kaznivem dejanju na škodo E. E. je pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti in ob delni ugoditvi pritožbe zagovornikov obdolženca iz odločbe o krivdi izpustilo očitke "grobno obnašal in nanjo kričal, da se je počutila neprijetno in ponižano, z E. E. pogosto govoril s povišanim tonom in nanjo vpil" in posledico "manjvredno" saj se je slednja nanašala na okoliščino vpitja.

71. Zagovorniki obdolženega so namreč po oceni pritožbenega sodišča pravilno izpostavili, da očitki grobega obnašanja in kričanja na oškodovanko niso dovolj konkretizirani. Pritožbeno sodišče pa je dodatno ocenilo, da tudi očitek pogostega govorjenja s povišanim tonom ne dosega standarda konkretiziranosti (1. točka člena 372 ZKP).

72. Državni tožilec je kot pri prejšnjih oškodovancih tudi v tem primeru konkretizacijo razlagal z izpovedbo oškodovanke, vendar slednje ne vzdrži. Namreč obtožbeni očitek je predmet presoje sodišča in okvir kazenskega postopka ter podlaga za pripravo obrambe obdolženca. Povzetek izpovedbe oškodovanke in ocena te izpovedbe v obrazložitvi sodbe tako ne more nadomestiti konkretizacije opisa kaznivega dejanja v obtožbi.

73. V preostalem pa pritožba zagovornikov obdolženca izpodbija le dokazno oceno prvostopenjskega sodišča z navedbo, da je oškodovanka neverodostojna, ker je zainteresirana za izid postopka, enako so neverodostojne tudi druge administratorke. Pritožbeno sodišče v zvezi z dokazno oceno in verodostojnostjo oškodovanke sledi zaključkom prvostopenjskega sodišča, pojasnjanim v točkah VI/5 in 6 na strani 70 ter točkah VI/8 in 9 na straneh 73 do 74 ter se nanje v izogib ponavljanju tudi sklicuje. Pritožbeno sodišče pa ni preizkušalo pritožbenih navedb zagovornikov obdolženca glede zmotno ugotovljenega dejanskega stanja v zvezi z izpuščenimi očitki.

74. V zvezi s kaznivim dejanjem na škodo E. E. se je pritožil tudi državni tožilec, in sicer zaradi prvostopenjske redukcije dejstvenega opisa. Stališče pritožnika je, da je imela E. E. zdravstvene težave in bila v bolniškem staležu, vzrok temu pa je bilo ravnanje obdolženca v razmerju do nje. Državni tožilec svojo tezo obrazloži z ugotovitvami izvedenk psihiatrične stroke pri C. C. in B. B. Namreč izvedenki sta navajali želodčne težave, odsotnost spanca, glavobol in druge težave kot možne posledice stresa. Državni tožilec tako meni, da je treba te ugotovitve aplicirati tudi na oškodovanko E. E. Obtožba sicer zdravstvenih težav oškodovanke, razen z navedbo glavobola, ne konkretizira.

75. Prvostopenjsko sodišče takemu razlogovanju državnega tožilca ni sledilo, prav tako mu ne more slediti pritožbeno sodišče. Prepovedani posledici očitane kaznivega dejanja po prvem odstavku člena 197 KZ-1 sta ponižanje ali prestrašenos, pri kvalificirani obliki pa psihično, psihosomatsko ali fizično obolenje ali zmanjšanje delovne storilnosti zaposlenega (drugi odstavek člena 197 KZ-1). Obdolžencu se v razmerju do E. E. očita kaznivo dejanje po prvem odstavku člena 197 KZ-1, torej brez nastopa hujše posledice. Prepovedana posledica vsebovana v prvem odstavku člena 197 KZ-1, to je ponižanje, vsebuje neprijetne občutke pri oškodovancu, ki lahko zajamejo tudi žargonsko opisano "stiskanje v želodcu" oziroma "cmok v želodcu" (v zvezi s tem primerjaj izpovedbo R. R., da ga je ob posmehovanju obdolženca peklo v želodcu). Pri nastopu fizičnega obolenja (hujši posledici) pa se zahteva nekaj več. Fizično obolenje

namreč ne pomeni le bolečine v želodcu in glavobola, temveč obstoj bolezni pri oškodovancu.

76. Po oceni pritožbenega sodišča ugotovitev sodne izvedenke, ki se nanašajo na točno določenega oškodovanca, ni mogoče nekritično aplicirati na povsem drugega oškodovanca. C. C. je namreč potrjeno bolehal za depresijo, anksioznostjo in prilagoditveno motnjo, ki so imele vzrok v kombinaciji dejavnikov, pri čemer je bil eden od teh dejavnikov tudi ravnanje obdolženca. Torej je bila pri C. C. potrjena bolezen kot hujša posledica. Kot posledici opredeljene bolezni se lahko pojavljata tudi glavobol in bolečine v želodcu.

77. Pri C. C. sta bili glavobol in bolečine v želodcu posledici depresije, anksioznosti in prilagoditvene motnje, eden od vzrokov teh bolezni pa je bilo ravnanje obdolženca. Tako je mogoče govoriti o vzročni zvezi med ravnanjem obdolženca in hujši posledici pri oškodovanki. C. C. je zaradi težav iskala psihiatrično zdravstveno pomoč in bila v bolniškem staležu. Za E. E. je bilo sicer ugotovljeno, da je bila precej časa v bolniškem staležu, vendar v precejšnjem delu zaradi bolezni otrok. E. E. je imela zdravstvene težave (med drugim povišan krvni tlak, gastritis, palpitacijo srca), pri čemer je sama ocenila, da je bil vzrok tem težavam stres v službi. Vendar njena ocena s podatki spisa ni potrjena. Vzrokov za gastritis je lahko ogromno (od nezdravega načina življenja do obstoja bakterije ter tudi intenzivnega in ponavljajočega stresa). Da je bil v konkretnem primeru ravno stres vzrok zdravstvenim težavam oškodovanke z izvedenim dokaznim postopkom ni potrjeno. Prav tako E. E. ni iskala zdravstvene pomoči zaradi ravnanja obdolženca (tako kot na primer C. C.) ter v dokaznem postopku ni bilo ugotovljeno, da bi bila E. E. v bolniškem staležu ravno zaradi ravnanj obdolženca.

78. Vse navedeno po oceni pritožbenega sodišča pripelje do zaključka, ki ga je napravilo prvostopenjsko sodišče, torej da ni podana vzročna zveza med ravnanjem obdolženca in zdravstvenimi težavami ter bolniškim staležem oškodovanke. Razumljivo sicer je, da se je oškodovanka zaradi ravnanja obdolženca slabo počutila, torej ponižano, vendar pa ni mogoče ugotoviti, da bi pri oškodovanki zaradi ravnanja obdolženca nastopilo bolezensko stanje.

79. Pri kaznivemu dejanju na škodo M. M. je pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti iz odločbe o krivdi izpustilo očitke glede neenakopravne obravnave ter besedo "enako", ki je očitno po pomoti ostala v obtožbenem očitku po skrčenju obtožbe. Neenakopravna obravnava kot eno izmed izvršitvenih ravnanj kaznivega dejanja šikaniranja pravzaprav pomeni kršitev prepovedi diskriminacije kot je definirana v členu 6 ZDR-1. Torej prepoved posredne ali neposredne diskriminacije zaradi osebnih okoliščin zaposlenega. V konkretnem primeru državni tožilec ni opredelil osebne okoliščine, na podlagi katere naj bi obdolženec M. M. diskriminiral v primerjavi z drugimi sodelavkami. Tako obtožbeni očitek v tem delu ni sklepčen in ga je bilo potrebno izpustiti (1. točka člena 372 ZKP). V nadaljevanju se pritožbeno sodišče do pritožbenih navedb obrambe v zvezi z zmotno ugotovljenim dejanskim stanjem glede izpuščenega očitka ni opredeljevalo.

80. Zagovorniki obdolženca se v zvezi s kaznivim dejanjem na škodo M. M. pritožujejo zaradi zmotno ugotovljenega dejanskega stanja in kršitev določb ZKP pri opravljenem ogledu na PP D.

81. Pritožniki ocenjujejo, da je M. M. neverodostojna, saj ni izročila telefonov, pri razgovoru z inšpektorjem U. U. je obdolženca celo hvalila, očitanih dejanj pa ni nihče videl. Prvostopenjsko sodišče je dalo premajhno težo izpovedbi Ž. Ž. in drugih prič v zvezi z zaklepanjem pisarne Ž. Ž. Prav tako se prvostopenjsko sodišče ni opredelilo do izpovedb U. V. in G. H., ki sta razbremenilni priči.

82. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da se je prvostopenjsko sodišče do vseh navedenih pritožbenih očitkov opredelilo v izpodbijani sodbi in prepričljivo pojasnilo, zakaj je sledilo izpovedbi oškodovanke. Kot je pritožbeno sodišče že predhodno zapisalo, glede verodostojnosti oškodovancev, da pri razgovorih z inšpektorji PU L. niso bili popolno sproščeni in jim niso zaupali svojih negativnih izkušenj s komandirjem. M. M. je izpovedala, da U. U. ni zaupala, saj ji je povedal, da je bil sošolec ali sodelavec obdolženca. Ta okoliščina na strani inšpektorja U. U. tudi drži, saj je slednji zaslišan tekom postopka izpovedal, da sta bila z obdolžencem sodelavca na dveh policijskih postajah. Očitno je, da je ta okoliščina, ne glede na dejanski odnos U. U. in obdolženca, zadoščala, da oškodovanci v razgovoru z inšpektorjem niso prosto govorili. Nezanemarljivo je tudi dejstvo, da je V. V. inšpektorjem PU L. povedala o spolnem nadlegovanju obdolženca. Inšpektorji oziroma vodstvo PU pa slednjega niso zadržali zase in je ta informacija prišla tudi do obdolženca, ki je v zvezi s tem opravil razgovor z V. V. in o tem poročal vodstvu. Navedeno pritožbeno sodišče le utrjuje v prepričanju, da je bila subjektivna zaznava M. M. o nezmožnosti zaupanja inšpektorjem PU L., pravilna.

83. Pritožbena navedba, da se sodišče prve stopnje ni opredelilo do izpovedb prič U. V. in G. H., je neresnična. Prvostopenjsko sodišče je namreč na strani 90 in 91 izpodbijane sodbe povzelo izpovedbi obeh prič in ocenilo, da ne glede na njuni izpovedbi, povabila na večerjo z zajtrkom ni mogoče razumeti drugače kot ga je razumela oškodovanka – torej vabilo na večerjo, ki implicira, da bo povabljen noč preživel z gostiteljem, ter nato skupaj z njim tudi pozajtrkoval.

84. Prav tako pritožbeno sodišče ugotavlja, da ne vzdrži pritožbene navedbe glede zmotno ugotovljenega dejanskega stanja o ravnanju obdolženca v pisarni Ž. Ž. ter kršitvami ZKP pri opravljanju ogleda pisarne Ž. Ž. na PP D.

85. Glede zaklepanja pisarne Ž. Ž. je bilo tekom kazenskega postopka ugotovljeno, da se pisarne pomočnikov komandirja zaklepajo in se ključni hranijo pri vodji administracije (izpovedba X. X.). Tudi sicer pa iz izpovedbe M. M., kateri je prvostopenjsko sodišče sledilo, izhaja, da ji je delo v pisarni Ž. Ž. dovolil obdolženec in ji tudi rekel, da je pisarna odklenjena. Torej je bilo z izvedenim dokaznim postopkom ugotovljeno, da je bilo mogoče pisarno Ž. Ž. odkleniti tudi, če Ž. Ž. ni bilo v službi, ter da je bila v konkretnem primeru odklenjena, delo v njej pa je M. M. dovolil ravno obdolženec.

86. V zvezi z zatrjevanimi kršitvami ZKP pri opravljanju ogleda PP D. oziroma nekdanje pisarne Ž. Ž. pa pritožbeno sodišče ugotavlja, da je bilo bistvo oprave ogleda preveritev izpovedbe oškodovanke, da jo je obdolženec potegnil čez mizo, in zagovora obdolženca, da zaradi postavitve pisarniškega pohištva dejanja na opisan način ni mogel storiti.

87. Pri tem pritožbeno sodišče izpostavlja, da je oškodovanka ves čas izpovedovala, da jo je obdolženec potegnil čez mizo, in ne kot protispisno navaja obdolženec, da je najprej trdila, da jo je potegnil čez računalnik, potem pa da jo je potegnil čez mizo. Pri opravljanju ogleda se je prvostopenjsko sodišče z lastno zaznavo prepričalo o postavitvi mize in računalnika in v točki 6 VII/ na strani 88 izpodbijane sodbe zaključilo, da se je z ogledom potrdila izpovedba priče in ovrigel zagovor obdolženca.

88. Izjava novega komandirja PP D., ki je bil očitno tudi navzoč ob ogledu pisarne, za oceno zagovora obdolženca in zaključka o (ne)zmožnosti storitve kaznivega na opisan način ni pomembna. Ogled ni bil namenjen preverjanju izpovedbe oškodovanke, ali ji računalnik kritičnega dne res ni delal (navedeno je z ogledom tudi nemogoče preveriti), temveč ali drži njena izpovedba, da jo je obdolženec potegnil čez mizo oziroma zagovor obdolženca, da tega objektivno ni mogel storiti. Zato je zapis izjave novega komandirja

PP D. o nedelovanju računalnikov v času oprave ogleda brezpredmeten za presojo obdolžencu očitane kaznivega dejanja.

89. Pritožbene kritike, da je bila M. M. prisotna pri ogledu, brez da bi bila uradno povabljena na ogled, sicer drži, a ne vpliva na zakonitost izpodbijane sodbe. M. M. je bila obveščena o opravljanju ogleda preko svoje pooblaščenke. M. M. je bila tega dne v službi na PP D. in je ogledu prisostvovala. Pred opravljenim ogledom je bila M. M. že večkrat zaslišana, vsakič ji je bil dan pravni pouk glede dolžnosti govoriti resnico, in slednja je pri vseh zaslišanjih izpovedovala, da jo je obdolženec potegnil čez mizo (in ne kot protispisno trdi pritožba, da jo je potegnil čez računalnik), kar je pri ogledu pisarne le ponovila. Odsotnost ponovnega pravnega pouka priči ne vpliva na neveljavnost dokaza, temveč le na presojo verodostojnosti priče. Ker je bil pred ogledom M. M. že večkrat dan pravni pouk in je bila v celoti seznanjena z dolžnostjo priče izpovedovati po resnici ter je le ponovila svojo že večkrat dano izjavo, da jo je obdolženec potegnil čez mizo, pritožbeno sodišče v zvezi s sodelovanjem M. M. na ogledu in z njeno verodostojnostjo nima pomislekov.

90. Državni tožilec se je v zvezi s kaznivim dejanjem na škodo M. M. pritožil zaradi skrčitve dejstvenega opisa. Državni tožilec namreč, enako kot pri E. E., zastopa tezo, da je bilo s pomočjo sodnih izvedenk ugotovljeno, da so težave z želodcem in spanjem, v vzročni zvezi s stresom, in je zatorej prvostopenjsko sodišče neutemeljeno reduciralo dejstveni opis. Pritožbeno sodišče, enako kot pri E. E., ugotavlja, da je državni tožilec obdolžencu očitil storitev kaznivega dejanja po prvem odstavku člena 197 KZ-1, torej brez hujše posledice. Iz pritožbenih izjav pa pravzaprav izhaja, da je oškodovanka trpela za posledicami anksioznosti, kar pomeni zatiranje hujše posledice. Da obstoj hujše posledice pri oškodovanki ni potrjen, izhaja že iz njene izpovedbe. Namreč njena osebna zdravnica je ob oškodovankinem navajanju težav v inkriminiranem obdobju ocenila, da ne dosegajo stopnje, ko bi oškodovanka potrebovala zdravljenje z antidepresivi oziroma bolniški stalež, ampak ji je svetovala Persen, ki je dostopen v lekarni brez recepta. Pritožbeno navajanje o zdravstveno potrjeni akutni stresni reakciji in medikamentni terapiji z zdravilom Sanval pri M. M. pa je zavajajoče, saj se omenjeno zdravstveno stanje in zdravljenje ne nanaša na inkriminirano obdobje, temveč na obdobje poteka kazenskega postopka, ki je bil za oškodovanko očitno stresen.

91. Tudi sicer pa izsledkov sodnih izvedenk v zvezi s posameznim oškodovancem ni mogoče aplicirati na drugega oškodovanca in napraviti enakih zaključkov. Pri C. C. sta že osebna zdravnica in psihiater ugotovila obstoj bolezni in predpisala ustrezna zdravila, med tem ko pri M. M. njena zdravnica ni ugotovila v inkriminiranem obdobju obstoja zdravstvenih težav povezanih s stresom. Tako se pokaže kot pravilen zaključek prvostopenjskega sodišča, da je treba kot vzrok želodčnih in drugih težav M. M. iskati drugje in ne v ravnanju obdolženca.

92. Pritožbeno sodišče pri tem izpostavlja še, da je za obstoj kaznivega dejanja po prvem odstavku člena 197 KZ-1, ki se obdolžencu očita, zahtevan nastanek ponižanosti in prestrašenosti pri oškodovancu, ki pa je bil pri M. M. nedvomno ugotovljen.

93. Pri kaznivem dejanju na škodo N. N. zagovorniki obdolženca v pritožbi grajajo dokazno oceno prvostopenjskega sodišča in uveljavljajo razlog zmotno ugotovljenega dejanskega stanja. Zatrujejo, da je N. N. imel zaostanke, obdolženec ga je bil kot nadrejeni na to dolžan opozoriti. Na oškodovanca ni vpil, kar potrjuje izpovedba G. G.

94. V zvezi s poudarjanjem zaostankov pri delu N. N. pritožbeno sodišče ugotavlja, da prvostopenjsko

sodišče tega ni spregledalo. Ugotovilo je, da je imel N. N. zaostanke, a da so jih imeli tudi drugi policisti, pri čemer N. N. po številu nerešenih zadev ni izstopal. Nadalje je prvostopenjsko sodišče ugotovilo, da je bila po pravilih policije pravilna reakcija predpostavljenega pri ugotovljenih zaostankih, najprej opozorilo in odreditev notranjega dela, nato določitev roka za rešitev zadeve, v skrajnem primeru pa disciplinski postopek. Vendar obdolženec ni ravnal na tak način, temveč je z vpitjem, izražanjem obžalovanja za dodelitev na določeno mesto, očitanjem o nedelu, in tako naprej, posegel v osebno dostojanstvo oškodovanca in pri oškodovancu povzročil posledici ponižanja in prestrašenosti.

95. Prvostopenjsko sodišče se je pri dokaznem zaključku o neprimernem obnašanju obdolženca do N. N. oprlo predvsem na njegovo izpovedbo, ni pa spregledalo, da je slednja potrjena tudi z izpovedbami številnih drugih prič – točke VIII/8, 9 in 10 na straneh od 104 do 111 izpodbijane sodbe, in da besede obdolženca tudi glede tega kaznivega dejanja niso resnica. Pritožbeno sodišče ocenjuje, da so zaključki prvostopenjskega sodišča prepričljivi, in zavrača pritožbene trditve zagovornikov obdolženca o zmotno ugotovljenem dejanskem stanju.

96. Zagovorniki obdolženca v pritožbi izpostavljajo še, da je iz poročil dežurnega policista razvidno, da je komandir s N. N. glede bolniškega staleža govoril le 9. 10. 2012, torej mu obdolženec v januarju ali februarju 2014 ni mogel reči, da ima "poln kurac" njegovega križa.

97. V obtožbenem očitku je časovno opredeljen opisan dogodek "v letu 2011 ali 2012". Iz poročil dežurnega policista, ki jih izpostavlja obdolženec, izhaja, da je N. N. z obdolžencem govoril 9. 10. 2012 v zvezi z bolniškim staležem (priloga C 453). Nadalje se v spisu nahaja izpis bolniških za N. N., iz katerega je razvidno, da je bil N. N. v bolniškem staležu od 27. 1. do 11. 2. 2011 in od 9. do 12. 10. 2012 (prilogi C 66, C 397). N. N. je sicer pogovor s komandirjem res umestil v leto 2014, vendar se je pri tem očitno zmotil. Pri izpovedovanju za nazaj, je težko pričakovati, da se bo vsak oškodovanec natančno spomnil datuma, ko se je nek dogodek zgodil. Je pa znal N. N. natančno opisati okoliščine telefonskega pogovora ob obvestilu o bolniškem staležu in reakciji obdolženca na njegovo obvestilo ter svojih občutkih ob tem. Iz listinskih podatkov spisa izhaja, da je do dogodka prišlo v letu 2011 ali 2012 kot je to opredeljeno v obtožbenem očitku. Tako ni mogoče slediti pritožbenim navedbam, da je zaradi oškodovančevega pomešanja datumov zaključiti, da do očitane dejanja ni prišlo.

98. Pritožba državnega tožilca v zvezi s kaznivim dejanjem na škodo N. N. je usmerjena v odločitev prvostopenjskega sodišča o redukciji dejstvenega opisa. Pritožnik v zvezi s tem zatrjuje nepopolno (v zvezi z izpuščenim očitkom glede neenakopravne obravnave pri delu ponoči, v nedeljo in na proste dneve) in zmotno ugotovljeno dejansko stanje (v zvezi z izpuščenim očitkom o neenaki obravnavi v primerjavi z drugimi policisti).

99. Prvostopenjsko sodišče je prvo naveden očitek izpustilo, ker izveden dokazni postopek očitka ni potrdil. Pritožbeno sodišče ocenjuje, da je izpustitev očitka sicer pravilna, vendar obrazložena z napačnimi razlogi. Namreč državni tožilec je obdolžencu očital neenakopravno obravnavo N. N. v primerjavi z drugimi policisti, pri tem pa ni navedel, na podlagi katere osebne okoliščine, naj bi obdolženec N. N. posredno ali neposredno diskriminiral; neenakopravna obravnava namreč pomeni diskriminacijo na podlagi osebne okoliščine. Ker obtožbeni očitek v tem delu ni sklepčen, ga je že iz tega razloga potrebno izpustiti (1. točka člena 372 ZKP).

100. Kar se tiče očitka o neenaki obravnavi v primerjavi z drugimi policisti, do katerih je imel obdolženec bolj spoštljiv odnos, pa je pritrčiti zaključku prvostopenjskega sodišča na strani 113 izpodbijane sodbe.

Pritožbeno sodišče pri tem dodaja še, da iz izpovedbe oškodovanca izhaja, da se je počutil neenako obravnavanega le, ko je moral opraviti delo namesto Nataše Novak.

101. V zvezi s kaznivim dejanjem na škodo **J. J.** zagovorniki obdolženca v pritožbi grajajo zaključek prvostopenjskega sodišča, da je službeni izlet povezan z delovnim mestom, in dokazno oceno sodišča.

102. Pritožniki menijo, da kaznivega dejanja šikaniranja na delovnem mestu po členu 197 KZ-1 ni mogoče storiti na službenem izletu, saj da ne gre za delovno mesto, pri tem pa spregledajo, da je dejanje mogoče storiti tudi "v zvezi z delom", kar pa službeni izlet gotovo je.⁷

103. V zvezi z dokazno oceno sodišča pritožniki izpostavljajo, da je oškodovanka neverodostojna, da je njena izpovedba izpodbita z izpovedbami drugih prič in da je sodišče nepravilno ravnalo, ko je verjelo oškodovanki in ne zagovoru obdolženca ter izpovedbam nevtralnih prič.

104. Pri izjavi obdolženca oškodovanki v lokalu v P., da naj mu pokaže "pičko" pa ji bo uredil MKO, so bili prisotni oškodovanka, Z. Ž. in X. X. Vsi trije so izpovedali, da je obdolženec resnično izgovoril te besede oškodovanki. Prvostopenjsko sodišče je njihove izpovedbe sprejelo in jim sledilo. Po drugi strani pa so priče M. N., Y. Y. in B. A. izpovedovale o obnašanju oškodovanke do obdolženca po končanem izletu v lokalu v D., torej izven kritičnega dogodka. Njihove izpovedbe tako zaključka prvostopenjskega sodišča o besedah obdolženca oškodovanki v lokalu v P. ne morejo omajati. Pritožbeno sodišče ocenjuje, da je zaključek prvostopenjskega sodišča, da pričam M. N., Y. Y. in B. A. ne gre verjeti, nepravilen. Pritožbeno sodišče namreč ne najde nobenega razloga, da pričam v tem delu izpovedbe ne bi verjelo, saj so izpovedovale skladno in prepričljivo. Y. Y. pa je tekom celotnega kazenskega postopka, torej v razmerju tudi do drugih oškodovancev, izpovedoval nevtralnno, kar še dodatno omogoča oceno o njegovi verodostojnosti. Vendar pa je pritožbeno sodišče, drugače kot pritožniki, presodilo, da izpovedbe teh prič še dodatno utrjujejo pravilnost prepričanja prvostopenjskega sodišča, da je obdolženec oškodovanki v P. izrekel inkriminirane besede. Namreč oškodovanka je, sicer močno vinjena, obdolžencu namenila v lokalu v D. neprimerne besede, ki pa so se v celoti nanašale na njen položaj v MKO, ki bi ji ga v zameno za neko spolno dejanje uredil obdolženec. Tako je mogoče zaključiti, da je ravno izjava obdolženca J. J. sprovcirala nadaljnje obnašanje J. J. – obe izjavi se vrtita namreč okoli istega konteksta, to je neprimernih spolnih predlogov v zameno za delo v MKO.

105. Ni mogoče spregledati, da je reakcija oškodovanke ob neprimernih besedah obdolženca bila ravno tako neprimerna, a hkrati je potrebno upoštevati, da je bila odraz prizadetosti in ponižanosti ob izjavi komandirja, ki pa je brez dvoma kot predpostavljeni opredeljeval nivo komunikacije. Nepredstavljivo je, da bi tako avtoritarna oseba, kot je bil komandir, stoično prenašala izpad oškodovanke (priče so namreč izpovedale, da komandir na izjave oškodovanke ni reagiral), v kolikor se ne bi zavedal, da je sam s svojo predhodno izjavo premaknil nivo komunikacije v neprimerno sfero.

106. Pritožniki neutemeljeno izpostavljajo, da oškodovanka o ravnanju obdolženca ni izpovedala inšpektorjem PU in je očitke postopoma dodajala. Do tega se je sodišče prve stopnje opredelilo v točkah IX/6 in 7 na straneh od 117 do 120 izpodbijane sodbe, temu pa pritrjuje tudi pritožbeno sodišče. Sicer pa je pritožbeno sodišče že zgoraj pojasnilo, zakaj na verodostojnost oškodovancev ne vpliva dejstvo, da inšpektorjem PU niso odkrito povedali o ravnanjih obdolženca.

107. Neutemeljeno je tudi stališče pritožnikov, da ni dovolj konkretiziran opis v delu, ki se nanaša na vpitje glede pisanja dopisov, saj da ni navedeno, za katero stvar je šlo v dopisu.

108. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da je v opisu kaznivega dejanja jasno opredeljeno, da je do dogodka prišlo v drugi polovici leta 2011 in v letu 2012, ko je bila oškodovanka še mlada policistka (časovna komponenta), komandir se je nanjo drl, da ne zna pisati dopisov (opisano ravnanje obdolženca in okoliščine, v katerih je ravnal na opisan način), oškodovanka pa je morala mirno stati pred njim in poslušati dretje. Obdolžencu se očita samo enkratno vpitje na oškodovanko v specificiranih okoliščinah in specificiranem časovnem okviru, tako da ni mogoče trditi, da obtožbeni očitki v tem delu ni dovolj konkretiziran.

109. Neutemeljena pa je tudi pritožbena navedba, da obdolženec ni odločal o sprejemu v posebno policijsko enoto. Obdolžencu se niti ne očita vpliv na sprejem ali nesprejem J. J. v posebno policijsko enoto, temveč posmehovanje ob prijavi J. J. v posebno policijsko enoto.

110. Zagovorniki obdolženca so pri vseh kaznivih dejanjih zavračali odločitev prvostopenjskega sodišča o obstoju naklepa pri obdolžencu. Pritožniki na več mestih pritožbe izpostavljajo, da je obdolženec vsa ravnanja izvajal izključno z vidika vodje enote, da so se opozorila in komunikacija nanašali zgolj na delo in odpravljanje nepravilnosti ter pri tem obdolženec ni imel nobenega naklepa, drugega motiva ali namena.

111. Pritožniki pri tem ne razlikujejo med pojmi naklep, motiv oziroma namen. Namen, iz katerega je bilo kaznivo dejanje storjeno, za presojo obstoja kaznivega dejanja po členu 197 KZ-1 ni bistvenega pomena, lahko pa kaže na odnos storilca in se upošteva ob morebitni odmeri kazni. Medtem ko mora biti naklep obdolženca dokazan, sicer ne moremo govoriti o obstoju kaznivega dejanja. Naklep je podan, če se je obdolženec zavedal⁸ svojega dejanja in ga je hotel storiti (direkten naklep) ali če se je zavedal, da lahko stori dejanje, pa je v to privolil (eventualni naklep). V konkretnem primeru je prvostopenjsko sodišče pri vsakem kaznivem dejanju na škodo vsakega posameznega oškodovanca obrazložilo, da je obdolženec ravnal s krivdno obliko direktnega naklepa. Tako postopanje prvostopenjskega sodišča je pravilno, saj gre za osebna kazniva dejanja in je potrebno presojati vprašanje krivde obdolženca v razmerju do vsakega posameznega oškodovanca.

112. Prvostopenjsko sodišče je poudarilo, da se je obdolženec udeležil več izobraževanj na temo vodenja enote, v okvir česar spada tudi komunikacija oziroma odnos s podrejenimi. Slednje omogoča zaključek, da se je obdolženec brez dvoma zavedal, kakšna je pravilna komunikacija in primeren oziroma posloven odnos s podrejenimi. Že na tej podlagi je jasno, da se je obdolženec zavedal, da vpitje, spolno nadlegovanje, poniževanje, očitane nesposobnosti, posmehovanje, predčasno prekinjanje zveze pri javljanju bolniškega staleža, ne predstavlja ustrezne komunikacije z zaposlenimi in da pri podrejenih s tem povzroča občutke ponižanosti, prestrašenosti in spolne nadlegovanosti. Prav tako je dokazana tudi voljna sestavina naklepa, to je hotenje, saj je obdolženec očitno tak način postopanja uporabljal kot sredstvo za vzdrževanje lastne avtoritete. Tudi sicer pa je prvostopenjsko sodišče pri vsakem posameznem oškodovancu natančno obrazložilo zakaj šteje, da je obdolženec ravnal z direktnim naklepom in je pri njemu podana zavest o protipravnosti (torej subjektivni element kaznivega dejanja).

V zvezi s pritožbama državnega tožilca in pooblaščenke oškodovanke kot tožilke glede izrečene kazenske sankcije

113. Tako državni tožilec kot pooblaščenka oškodovanke kot tožilke se neutemeljeno zavzemata za izrek zaporne kazni in tudi zvišanje posameznih določenih kazni. Državni tožilec celo očita prvostopenjskemu sodišču, da je določilo tako nizke kazni pri posameznih kaznivih dejanjih, zato da je določeno enotno kazen še lahko "stisnilo" v okvir pogojne obsodbe.

114. Državni tožilec pri tem spregleda način izrekanja pogojne obsodbe določen s kazenskim zakonikom. Namreč zakon določa, da sodišče najprej izreče pogojno obsodbo v primeru ugotovljene pozitivne prognoze, nato pa znotraj izrečene pogojne obsodbe določi posamezne kazni zapora.

115. Ker je prvostopenjsko sodišče pri obdolžencu ugotovilo obstoj pozitivne prognoze, je utemeljeno izreklo pogojno obsodbo. Zaključek prvostopenjskega sodišča o obstoju pozitivne prognoze pri obdolžencu pa je tudi pravilen. Obdolženec je namreč upokojen in tako ne zaseda več vodstvenega položaja ter je odmaknjen od okoliščin, v katerih bi kaznivo dejanje lahko ponovil.

116. Pooblaščenka oškodovanke kot tožilke v pritožbi sicer navaja, da ni mogoče zaključiti, da obdolženec v prihodnje ne bo izvrševal kaznivih dejanj, temveč le, da ne bo izvrševal kaznivega dejanja šikaniranja na delovnem mestu, kar pa ne zadošča za stališče o pozitivni prognozi.

117. Take trditve splošne narave, ki so le na ravni predvidevanja, na zaključek prvostopenjskega sodišča o obstoju pozitivne prognoze pri obdolžencu nimajo vpliva. Poleg tega je v okviru pogojne obsodbe določena tudi preizkusna doba v trajanju petih let, v okviru katere bo obdolženec pokazal, ali je bilo zaupanje sodišča vanj upravičeno ali ne. V kolikor bi obdolženec storil novo kaznivo dejanje, je namreč izrečena pogojna obsodba v skladu z določbami kazenskega zakonika lahko predmet preklica in v njej določena enotna kazen zapora izrečena.

118. V zvezi z določenostjo posameznih kazni zapora pa pritožbeno sodišče ocenjuje, da so primerne teži in naravi kaznivega dejanja, stopnji krivde obdolženca in nastalim posledicam za oškodovance. Državni tožilec in pooblaščenka oškodovanke kot tožilke se tako neutemeljeno zavzemata za zvišanje posameznih določenih kazni. Državni tožilec pri več oškodovancih celo s kritiziranjem izvajanja pravice do obrambe obdolženca utemeljuje dvig določene kazni zapora. Pri tem je opozoriti, da je navzočnost pri zaslišanju oškodovancev in postavljanje vprašanj slednjim, ena od temeljnih komponent pravice do obrambe in poštenega sojenja. V kolikor vprašanja obdolženca ali njegovega zagovornika niso v zvezi z obravnavanim kaznivim dejanjem oziroma postavljena v nasprotju z določili ZKP, je dolžnost sodišča odreči dogovor na tako vprašanje. Pri tem pa pritožbeno sodišče opozarja, da je tekom predmetnega kazenskega postopka tako komunikacija obrambe kot tožilstva večkrat padla pod raven spoštljive.

119. Nadaljnje stališče tožilstva, da je obdolženec v primeru B. B. naznanil pristojnim organom storitev kaznivega dejanja, kar je treba upoštevati pri odmeri kazni zapora in jo zaradi tega tudi dvigniti, je povsem zgrešeno. Namreč vsakdo lahko naznani storitev kaznivega dejanja, v kolikor zanj izve (za obdolženca kot policista je tosmerno veljal celo imperativ po določilu prvega odstavka 145. člena ZKP). Pri tem ni zanemariti, da se v spisu nahaja obtožni akt za B. B., torej je očitno tudi tožilstvo štel, da je bila prijava kaznivega dejanja vsaj na ravni utemeljenega suma.

120. Trditev tožilstva, da je C. C. zaradi ravnanj obdolženca prenehala opravljati delo policistke in se zaposlila na občinski upravi, pa je povsem nedokazana in je ni mogoče upoštevati.

121. Kar pa se tiče navedb tožilstva v zvezi z drugimi obteževalnimi okoliščinami, pritožbeno sodišče ocenjuje, da jih je prvostopenjsko sodišče ustrezno upoštevalo pri določitvi posameznih kazni zapora. Prvostopenjsko sodišče je namreč pri določitvi kazni zapora kot obteževalne okoliščine upoštevalo daljše obdobje izvrševanja dejanj in nastale posledice oškodovancem. Kot olajševalno okoliščino pa nekaznovanost obdolženca.

122. Pritožbeno sodišče je tako, navkljub pritožbenim navedbam tožilca in pooblaščenke oškodovanke kot tožilke, ocenilo, da so posamezne določene kazni znotraj izrečene pogojne obsodbe, primerne. Ker pa je pritožbeno sodišče kaznivo dejanje na škodo B. B. po skrčitvi dejstvenega opisa opredelilo po prvem odstavku člena 197 KZ-1, je temu primerno tudi določilo kazen zapora v trajanju treh mesecev. Nato je pritožbeno sodišče ob upoštevanju določene kazni za kaznivo dejanje na škodo B. B., ob nespremenjenih določenih kaznih, na podlagi 3. točke drugega odstavka 53. člena KZ-1 določilo enotno kazen eno leto in 10 mesecev zapora ob nespremenjeni petletni preizkusni dobi. Po asperacijskem načelu mora namreč biti, v primeru če je za kazniva dejanja v steku določena kazen zapora, enotna kazen višja od vsake posamezne določene kazni, vendar ne sme doseči seštevka posameznih kazni in ne preseči tridesetih let zapora.

123. Ker pritožbeni razlogi, ki so jih izpostavljali pritožnik, razen zagovornikov obdolženca v zgoraj povzetem delu, niso podani, je pritožbeno sodišče, pritožbo zagovornikov obdolženca v preostalem, pritožbi državnega tožilca in oškodovanke kot tožilke, pa v celoti zavrnilo kot neutemeljene in ker ob preizkusu izpodbijsane sodbe po uradni dolžnosti ni ugotovilo drugih kršitev, na katere pazi po uradni dolžnosti, razen že ugotovljenih (prvi odstavek člena 383 ZKP), je sodbo sodišča prve stopnje v nespremenjenih delih potrdilo.

124. Ker oškodovanka kot tožilka s pritožbo ni uspela, je dolžna plačati stroške pritožbenega postopka, in sicer sodno takso (prvi odstavek člena 98 ZKP v zvezi s prvim odstavkom člena 95 ZKP). Ta po tar. št. 77222 Taksne tarife Zakona o sodnih taksah (ZST-1) znaša 360,00 EUR.

-----
¹ Odločbi Vrhovnega sodišča RS VIII Ips 263/2017 z dne 19. 3. 2019 in I Ips 22010/2015 z dne 1. 3. 2018.

² Primerjaj odločbo Vrhovnega sodišča VIII Ips 263/2017 z dne 19. 3. 2019.

³ Tako tudi Vrhovno sodišče RS v sodbah I Ips 362/2001 z dne 6. 3. 2003, I Ips 1840/2010 z dne 7. 4. 2011, I Ips 91/2005 z dne 9. 3. 2006, I Ips 176/2007 z dne 20. 12. 2007.

⁴ Tako Vrhovno sodišče RS v sodbi I Ips 204/2008 z dne 26. 6. 2008.

⁵ Tako Štefan Horvat, Zakon o kazenskem postopku s komentarjem, GV Založba, Ljubljana 2004, str. 600, in Odločba Ustavnega sodišča RS U-I-289/1995 z dne 4. 12. 1997.

⁶ Primerjaj odločbo Vrhovnega sodišča RS VIII Ips 263/2017.

⁷ Katja Filipčič, Luka Tavčar, dr. Damjan Korošec, et. al. Veliki znanstveni komentar posebnega dela Kazenskega zakonika (KZ-1), 1. knjiga, Uradni list RS, Ljubljana 2019, stran 351.

⁸ To pomeni, da se je zavedal vseh zakonskih znakov kaznivega dejanja, prepovedane posledice in vzročne zveze med svojim ravnanjem in prepovedano posledico.

Datum zadnje spremembe: 01.07.2021